EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

DEVRİMCİ GENÇLİK

SAYI 4 15 Ocak 1976 250 KURUŞ

FAŞİZME KARŞI İLERİ

AZGIN FAŞİST SALDIRILARA KARŞI BİR TEK DOĞRU DEVRİMCİ POLİTİKA VARDIR : FAŞİST ZORBALIĞA AKTİF BİR ŞEKİLDE KARŞI ÇIKMAK, ÖRGÜTLÜ HALK YIĞINLARININ DİRENİŞİNİ BİR KALE GİBİ FAŞİZMİN KARŞISINA DİKMEK, FAŞİST SALDIRILARIN KAYNAĞINI YOK ETMEK, FAŞİZME KARŞI SAVAŞ BİLİNCİNİ VE KARARLILIĞINI YÜKSELTMEK ANTİ-FAŞİST MÜCADELENİN ÖZÜDÜR.

DEVRİMCİ GENÇLİĞE MEKTUP

Geçen sayımızdaki kapak düzenimizde,CIA ajanı 'Komer'in arabasının yakılışının, devrimci-anti-emperyalist hareketimizin ilk meşalesinin alevlendirilişinin 7. yıldönümünü anmak istemiştik, ama kapak birçok arkadaşımızda yanan herhangi bir araba izlenimini yarattı.

Malatya olaylarını anlatan 3. sayımızdaki haberimizle ilgili Malatya'lı devrimci arkadaşlarımızdan yandaki eleştiri mektubunu aldık. Arkadaşlarımız haklı olarak olayın oluş biçimini verirken yaptığımız hataları eleştiriyorlar. Bu konuda haklı oldukları ortada. Hele devrimcilerin olayları aktarırken sahte bilgilere dayanarak propaganda hevesine kapılmamaları gerektiğini söylerken tartışmasız haklılar. Gerçi bizim böyle bir amacımız yoktu. Arkadaşlarımızın bize yazdıkları mektubun kaybolması ve haberi araştırma imkanından yoksun bulunmamız yüzünden ikinci elden aldığımız bir haberi yayınlamamız bize böyle bir hata yaptırttı.

Bütün devrimci okuyuculardan özür dileriz.

Derginiz Anadolu'nun birçok yerine ulaşamıyor. Birçok yerde kitapçı ve bayilerde satılması gerçekleşemiyor. Bu yüzden okuyucularımızın bulundukları yerlerdeki kitapçı ve bayilerin ödemeli olarak dergi ve broşürlerden istemeleri için çaba sarfetmelerini diliyoruz.

NOT: Bu sayıda kapak resmi olarak, HÜ ve Hastanesinde çalışanların,faşist baskılara karşı yaptıkları yürüyüşün resmini koydu. Bütün pasifist önerilere ve uygulamalara karşı, bu yürüyüş faşizme karşı mücadelede örnek bir tavır olmuştur.

DEVRİMCİ GENÇLİK

BİZE GELEN MEKTUPLAR

İŞÇİ BİRLİĞİ
Vesterbrogade 29 2. sal
1620 Kbh. V
Danmark

Kopenhag, 31/12/1975

Şimdiye değin günümüz Türkiye'sindeki oligarşik yönetimin süregelen baskı ve şiddet uygulamasının türlü çeşitlisini gördük. Ülkemizdeki oligarşik dikta yönetimi her fırsatta baskı ve terörünü artırmak için yeni yöntemler uygulamaktan geri durmadı. Yakın geçmişte yaşanılanlarla da bu gerçek yeterince doğrulandı.

Halkımızın bağımsızlık ve sömürüden kurtuluş mücadelesinden korkanlar- bütün güçleriyle; yükselen kurtuluş hareketimizi ezmenin hesap ve uygulamasını yaptılar.Bu bizleri şaşırtmadı. Şaşanların devrimci hareketimiz içindeki yerlerini görmek için dürbüne de ihtiyacımız yok. Budur Türkiye'mizdeki cicili-bicili demokrasinin özü! Budur gizli faşizm! Budur çeşitli kılıflarla özü saklanmak istenen oligarşik dikta! Önce şu gerçeği yadsımayalım: Dişini gösterdiği zaman da- "sandıksal" kılıfa büründüğü zaman da özü değişmemiştir onun. Günlük politika hesaplarına dalarak, devrimci hareketimizin halkımızın bilinç seviyesinde yaptığı dönüşümleri yanlış yönlendirmenin- "Donkişotlar"- "Umut"lar yaratmaya çalışmanın devrimcilik olmadığının da bilincindeyiz.

Üzerinde türlü işkenceler uygulanan, bu yüzden uslarını yitiren, sakat kalan, ölen, niceleri var belleklerimizde. Devrimci hareketimiz başarıya ulaşıncaya değin de nicelerini göreceğiz aynı durumlara düşen. Çelik-çomak oynamak isteyenlerin yeri bizim yanımız değildir. Devrim meydanına herşeyi göze alabilen çıkar."Devrim yolu engebelidir sarptır, onyılların mücadelesidir." Bizim bildiğimize göre de bu uygulamalara göğüs geren inanç adamlarının durumunu göz yaşlarıyla allayıp pullamanın gereği yoktur. Eğer meseleyi demokratik mücadelemizin sınırları içinde, ağıta boğmadan kamuoyuna taşımasını bilmiyorsak, haddimizi bilelim.

Oligarşinin soldaki uzantılarınca Yusuf Küpeli'nin -devrimci hareketimiz içindeki yeri ayrı tartışma konusudur- ya da onun durumunda olanların istismar edilmesine ; parlamento aritmetiği hesaplarına alet edilerek kafaların karıştırılmaya çalışılmasına ve girişimin sözde demokrasi mücadelesi boyutları içinde gösterilmek, alet edilmek istenmesinin şiddetle karşısındayız.

Bunun yanında halkımızın kurtuluş mücadelesinde görev almış, inançları doğrultusunda eylemlere katılmış, oligarşinin hain pençesi altındaki tüm arkadaşlarımızın kurtuluşu için; halkımızın yanında yer alan demokratik kuruluşlarımızı, sorunu kurtuluş mücadelemizin boyutlarının dışına çıkarmadan namus görevi yapmaya çağırırız. (abç)

İŞÇİ BİRLİĞİ
YÖNETİM KURULU

Arkadaşım...
Gazetenizin 3. sayısı elimize geçti. Bir haberinizin de yanlış olarak yayınlandığını gördük, bunu hemen size hatırlatır ve mümkün olduğu kadar düzeltilmesini istiyoruz. Daha önce bu haberi size yazdığımız halde bizim mektubumuzu gözönünde bulundurmamışsınız... Bu durum bizi üzdü.

...Bizim kitlelerden saklanacak hiçbirşeyimiz yoktur. Onun için kitlelerin bildiğini kitlelere yanlış aktarmaya gerek yoktur. Bu tip işler ancak revizyonist ve ne idüğü belirsiz olan "Halkın Sesi" gibi gazetelerin işidir.

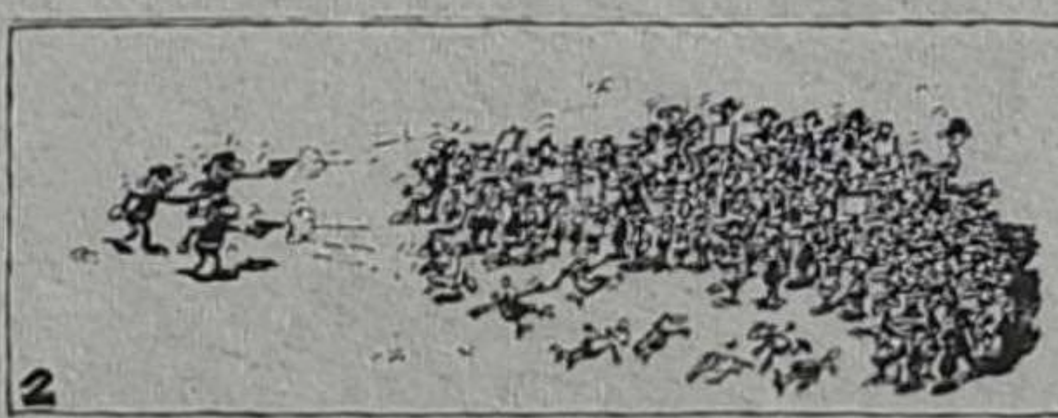
Malatya'daki Kazım Göktaş arkadaşımızın şehit edilişi olayını daha önce mektupla yazmıştım, şimdi gene bazı yerlerini hatırlatayım: Polis Atatürk Lisesi'nin kapısını kapatıyor. Faşistler içeri giriyor. Büyük bir meydan kavgası olduktan sonra faşistler polisle birlikte Vilayet binasına gelmiş ve orada Emniyet Müdürünün teşekkürleri ile olay son bulmuştur. Yani vilayet binasına kadar yürüyen devrimciler değil faşist-polis ikilisidir. Burada Ülkü Ocakları Başkanı ve Emniyet Müdürü konuşma yapmıştır.(abç)

..., biz kendi yaşadığımız bir bölgedeki tezgahlanan oyunları, savunduğumuz ve kitlelere ulaştırmaya çalıştığımız dergimizde doğru olarak teşhir edemiyorsak, bu bizim devrimciliğimizin kitleler önündeki ölçütüdür. Eğer ki, bizim gazetemiz de "Halkın Sesi" gibi yanlış şeyleri aktaracaksa, hiçbir zaman o tür girişimde bulunmayız.... Demek istediğimiz bizim devrimcilerden başka güveneceğimiz hiç kimse yoktur.Biz bize güveniriz.

Gazetenizin vermiş olduğu başarılarına inanıyor ve bütün uğraşılarınızda başarılar dilerken devrimci selâmlar.

Alaattin...

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI DEVRİMCİ GENÇLİK
15 günde bir çıkar SİYASİ GAZETE

ABONE KOŞULLARI:
YURT İÇİ : Yıllık 50.-TL / 6 aylık 30.-TL
YURT DIŞI: Yıllık 75.-TL / 6 aylık 45.-TL
ABONE OLMAK İÇİN FARUK YOKSEL adına PTTye başvurarak POSTA ÇEKİ NO : 10096601 no.ya para yatırılması yeterlidir.

DERGİNİN HAZIRLANMASI :
ARP YAYINEVİ 173878

SAHİBİ: Melih PEKDEMİR
SORUMLU MÜDÜRÜ: Taner AKÇAM
ADRES: KUMRULAR SOKAK 4/10
YENİŞEHİR / ANKARA
BASKI: 3-ER OFSET ANKARA
DAĞITIM: IS-DA
EGE BÖLGESİ DAĞITIMI:
Hasan ÜRESİN-Kestelli Cad.
Başdurak İşhanı no. 508-İZMİR

BAŞYAZI

FAŞİST SALDIRILAR KARŞISINDA "SOL"DAKİ YANLIŞ EĞİLİMLER

BUGÜN FAŞİZME KARŞI OLAN, GERÇEKTEN EMEKÇİ HALKTAN YANA OLAN HERKES, HER KURUM, HER ÖRGÜT OMUZ OMUZA VERMEK ZORUNDADIR. SIKILI BİR YUMRUK, TEK BİR YUMRUK OLMALIDIRLAR. GENÇLİĞİN VE EMEKÇİ HALKIN, TÜM YURTSEVERLERİN ANTİ-FAŞİST EYLEMDE BİRLİĞİ: BUGÜN TEK DOĞRU YOL BUDUR. KİM BU BİRLİĞİ KENDİ KİŞİ- GRUP-ÖRGÜT ÇIKARLARI UĞRUNA BALTALIYORSA, HALKIN VE GENÇLİĞİN SAFLARINDA SUNİ SEBEPLERE DAYANARAK AYRIKÇILIK YAPIYORSA, İŞÇİ SINIFINA VE EMEKÇİ HALKA TAM BİR İHANET İÇİNDEDİR.

OLİGARŞİ İÇİNDEKİ ÇIKAR ÇEKİŞMELERİ "ANARŞİNİN" ASIL KAYNAĞIDIR.

Ülkemizde hakim sınıflar tam bir çıkmazın içindeler. Hakim sınıfların iktidarı işbirlikçi tekelci burjuvazi ile diğer -tekel dışı- burjuva kesimleri ve kapitalizm öncesi unsurlar arasındaki gerici bir ittifaka dayanıyor. Bu çelişmeli ittifak,ülkemizi tam bir azınlık diktatörlüğü-oligarşik diktatörlük- ile yönetiyor.

Bu menfaat çetesi halkı sömürmek ve ona baskı uygulamakta birleşirken, kendi aralarında sömürüden alacakları pay yüzünden sık sık birbirlerine düşüyor ve dalaşıyorlar. İşte bu yüzden de ülkemizde sık sık iktidar krizleri meydana geliyor. Ülkemizdeki siyasi istikrarsızlığın maddi temeli hakim sınıflar arasındaki bu çelişmeli ittifaktır.

Bu gün de ülkemizdeki faşist yönetim işte bu temel nedenle yine sallanıyor. Devrimci bir iktidar alternatifinin -düzenin gerçek alternatifinin- sübjektif koşulların yokluğu nedeniyle rejim, iki alternatifle,burjuvazinin iki seçeneği ile karşı karşıya : Açık faşist bir diktatörlük veya mevcut nisbi "demokratik"şartların sürmesi. Başka bir deyişle; "sertleşme" ya da "yumuşama". Hakim sınıflar arasındaki menfaat kavgaları bugün bu iki ana siyasi tercihte ifadesini buluyor.

Demirel'in politik hedefleri yavaş yavaş açıklık kazanıyor. 12 Mart öncesi ile sonrasının bir sentezini arıyor: "Asker-sivil karması" bir dikta... "Sertleşme" yanlılarının, bugün Demirel'le ittifak halinde bulunan fakat ondan da fanatik olan bir kesimi daha var.

Yaşadığımız günler burjuvazinin kendine yeni yolunu, halkı soymanın, ezmenin, susturmanın yeni yolunu aradığı günlerdir. İşte bu nedenle, "sertleşmeyi" isteyenler tasmalarını bıraktıkları eli kanlı katil köpeklerini gençliğin ve halkın üzerine saldırtıyorlar, oligarşinin kanlı elleri yeni cinayetler işliyor. İşte bu nedenle geçen hafta faşistler Ankara'da önce ODTÜ otobüslerine hem de Genel Kurmay Başkanlığı'nın önünde, ertesi gün de beş ayrı fakülteye birden 30'ar kişilik guruplar halinde silahlı saldırılar düzenlediler. Şükrü Bulut adlı arkadaşımız bu yüzden öldü. Ertesi gün ise onun cenaze töreni için toplanan binlerce öğrenciyi polis, makinalı tabancalarla taradı. Onlarca ağır yaralıdan biri,bir kız arkadaşımız bitkisel hayata girdi,ve öldü. İstanbul'da ve yurdun her yerinde buna benzer olaylar her gün sürüyor.

İşte TRT ve burjuva basın tarafından "karşıt görüşlerin çatışması" olarak kamuoyuna aktarılan bu "olay"lara dayanarak Demirel, sıkıyönetim ilan edeceğini, üniversitelere el koyacağını açıklıyor.

Artık bugün tüm halkımız şunu açıkça görüyor ki, bu kavga "karşıt görüşlere sahip guruplar arasındaki bir çatışma" değildir. Bugün apaçık ortada olan gerçeği, ne TRT , ne de burjuv a basının "anarşi sürüyor"a vazeleri gizleyemez.

Gerçek olan şudur ki, bugün bütün bir emekçi halk, tüm yurtsever ve devrimciler oligarşinin alçakça ve kanlı saldırılarıyla karşı karşıyadırlar. Mücadele bu saldırıya boyun eğmeyen gerçek yurtseverlerle oligarşinin resmi ve sivil kanlı elleri arasında; namusla namussuzluk, yurtseverlikle hainlik, haysiyetle alçaklık arasındaki bir mücadele olarak sürüyor.

Bugün bu alçakça saldırılara muhatap olanlar ise, sadece gençlik değildir. Aynı kanlı saldırılar ülkemizin her tarafında öğretmen-işçi-memur tüm yurtseverlere karşı sürdürülüyor. Binlerce işçi işlerinden atılıyor. Yüzbinlerce işçinin ekonomik-demokratik mücadele olanakları ellerinden alınıyor. Tüm yurtseverler ve devrimciler üzerindeki baskılar alabildiğine yoğunlaştırılıyor.

Bu azgın faşist saldırılar karşısında bir tek doğru devrimci politika olabilir:Faşist zorbalığa aktif bir şekilde karşı çıkmak , örgütlü halk yığınlarının direnişini bir kale gibi faşizmin karşısına dikmek, faşist saldırıların kaynağını yok etmek. Bu nedenlerle faşizme karşı savaş bilincini ve kararlılığını yükseltmek, anti-faşist mücadelenin özü olmalıdır.

FAŞİST SALDIRILAR KARŞISINDA DİSK VE CHP YÖNETİCİLERİ TUTARSIZ BİR POLİTİKA YÜRÜTÜYORLAR.

Bu saldırılar karşısında devrimci-ilerici olmak iddiasındaki kuruluş ve örgütler ne yapıyorlar?

DİSK, CHP ve diğer sözde sosyalist "partiler", her vurulan öğrencinin arkasından basına sözlü, yazılı demeçler veriyor, faşistleri lanetliyorlar.(Bu konuda TİP ve TSİP, CHP'den daha geri: Onların demeçlerindeki "aman kıpırdamayalım; faşizm gelir" mantığı, halkın mücadele bilincini köreltmekten başka bir işe yaramıyor. Yani sadece faşistlerin işine yarıyor.) Bu kuruluşlar bildiri yayınlamaktan başka da hiçbir şey yapmıyorlar.

Herşeyden önce şunu kesinlikle bilmek gerekiyor: Sadece bildiri yayınlamakla,demeç vermekle faşizme karşı mücadele verilemez. Lafla faşizmin yenilgiye uğratılamayacağını anlamak gerekir. Maddi birşey ancak bir başka maddi şeyle bertaraf edilebilir.Faşizm herşeyden önce dizginlenemeyen bir zorbalık ve gericiliktir. Ona karşı olan herkesin bugün elindeki tüm imkânları ortaya koyması gerekir. Mücadelenin çok yönlü zengin koşullarında -hayatın her alanında- faşist saldırganlığa karşı dişimizle tırnağımızla direnmek zorundayız.

Bu gerçek ortadayken, DİSK ve CHP yöneticileri bu örgüt bünyesindeki yurtseverlerin anti-faşist miting ve yürüyüşlere katılmamaları için çaba sarfediyorlar. TÖB-DER mitinglerini engellemek için İçişleri Bakanı'ndan daha fazla çaba sarfettiler!

Bugün faşizme karşı olan, gerçekten emekçi halktan yana olan herkes, her kurum, her örgüt omuz omuza vermek zorundadırlar.Sıkılı bir yumruk, tek bir yürek olmalıdırlar. Gençliğin ve emekçi halkın, tüm yurtseverlerin anti-faşist eylemde birliği:Bugün biricik doğru yol budur. Kim bu birliği kendi kişi-gurup-örgüt çıkarları uğruna baltalıyorsa, halkın ve gençliğin saflarında suni sebeplere dayanarak ayrılıkçılık yapıyorsa, işçi sınıfına ve emekçi halka karşı tam bir ihanet içindedir.

Bu konuda önce DİSK yöneticilerinin durumu anılmaya değer: Onlar işçi sınıfının ilerici-yurtsever kesiminin toplandığı sendikaları ellerinde bulundurmalarına dayanarak kendi "iktidarlarını" korumaktan başka birşey düşünmüyorlar. Faşist saldırılar karşısında ara sıra işçi sınıfı adına(!) "demeçler" veriyorlar. Faşizmin kendilerine bir zararı dokunmayacağını düşünerek devrimci gençliğe saldırmaktan başka birşey yapmıyorlar. 12 Mart öncesinde yoğunlaşan faşist saldırılara karşı da aynı kişiler , böyle elleri kolları bağlı kalmışlardı. O zamanki Dev-Genç yöneticilerinin sürekli uyarılarına rağmen,faşizme, devrimci gençliğe yöneltilen baskılara,karşı çıkacak yerde küçük burjuvazinin peşine takılarak onların yaklaştığını düşündükleri iktidarlarında kendilerine yeni mevkiler garantilemek yolunu seçmişlerdi. 12 Mart faşizminin bütün yurtseverlere karşı yöneltiği baskılar kadar milyonlarca işçinin 12 Mart faşizminin zulmü altında tüm ekonomik demokratik haklarından yoksun bırakılarak, o dönemin en çok ezilen sınıfı olmasının da ağır tarihi sorumluluğunu üstlendiler. Evet, 12 Mart faşizmi kendi işçi "imparatorlukları"na dokunmadı ama milyonlarca işçiye kan ağlattı. Onlar o zaman bu zulme ortaklık ettiler. Bugün de aynı politikayı sürdürüyorlar. Devrimci gençliğe, goşist - anarşist diye saldırırken faşist saldırılar karşısında CHP'ye kuyrukçuluk etmekten başka birşey yapmıyorlar. Onlarınki, işçi sınıfına ve tüm emekçi halka karşı ihanet politikasıdır ve elbet tüm bu ihanetler karşılıksız kalmaz, birgün hesabı sorulur.

DİSK yöneticilerinin kuyruğuna takıldıkları CHP'nin ise, keşke "perçemi olsa!" CHP yöneticileri ve Ecevit, faşizmin saldırı ve tertipleri karşısında tam bir fırsatçı politika sürdürüyor. İlk olarak, demokrasi mücadelesini mevcut nisbi demokratik şartların korunmasından ibaret görüyor; bunun da tek yolunun CHP'nin iktidarı olduğunu ileri sürüyor. Bugünkü mevcut siyasi rejimin adının demokrasi olmadığı artık Barolar Birliği'nin bile resmen ilan ettiği bir gerçektir. CHP'nin iktidarında bu "demokrasinin" ne kadar "demokratikleşeceği" ise geçen yılki iktidarında açıkça ortaya çıktı. Bugün ülkemizde devlet aygıtı içinde kurumlaşan faşizmin ortadan kaldırılması, demokrasinin gerçekleştirilmesi, bir devrim sorunudur ve bu sorunu CHP iktidarı ile çözümlemenin olanaksızlığı ortadadır. CHP yöneticilerinin bugün sürdürmekte oldukları; mevcut "Nisbi Demokratik" ortamı koruma esasına dayanan politikaları,asıl olarak,oligarşi içindeki yumuşama eğilimlerine cevap veriyor. CHP yöneticilerinin bu politikalarının tekelci burjuvazinin "bu kesimiyle" bütünleşmeyi amaçladığını, o yoldaki bir gelişmeyi ifade ettiğini söylemek yanlış olmayacaktır.

Bu bir yana, CHP faşist saldırganlıklar karşısında son derece etkisiz kalıyor.Oysa faşistlerin teşhiri açısından, onlar , bugün çok geniş imkânlara sahipler. C H P yöneticileri kendilerine rağmen faşist saldırılara karşı çıkan CHP'li yurtseverlere de baskı yapıyor.

Anti-faşist mücadelede CHP'nin politikası tutarsız olduğu kadar, etkisiz ve pasif bir politikadır. Tarihteki tüm faşist iktidarların kuruluşunda sosyal demokrat partilerin oynadıkları olumsuz rol,ihanet derecesine varan hatalar, sadece bir tesadüf değildir. Küçük burjuvazinin tanıdığımız, bildiğimiz kaypaklığının gelenekleşmiş kaderidir!

TİP ve TSİP'e gelince: Teslim etmek lazım ki, onlar anti- faşist mücadelede görevlerini layıkiyle yerine getiriyor, istediklerini gerçekleştiriyorlar(!) Zira üniversiteler son günlerde azgın faşist saldırılarının arkasından süresiz olarak kapatılıyor. Onların da istedikleri zaten bu değil miydi? Yalnız bir nokta yeterince anlaşılamadı: Faşistler mi bizim "sol parti"lerimizin'oyununa gelerek' üniversiteleri kapattırdılar, yoksa bizim "s o l parti"ler mi, faşistlerin'oyununa gelerek' okulları kapattırdı?!

Azgın faşist saldırılara karşı verilen mücadelenin başarıya ulaşabilmesi sol hareketin saflarındaki bu konudaki yanlış eğilimlerin etkinliğinin giderilebilmesine ve faşizme karşı doğru bir politikanın izlenebilmesine bağlıdır.

O halde tüm emekçi halkın baş düşmanı faşizme ve azgın faşist saldırılara karşı mücadelede doğru bir politika etrafında tüm yurtseverlerin birliği yolunda İLERİ! Gençliğin antifaşist mücadelesindeki birliği için İLERİ!

DEVRİMCİ GENÇLİK

HABERLER VE BELGELER

POLİS, ARKADAŞLA

ÇAĞIMIZ PROLETER DEVRİMLER ÇAĞIDIR. DÜNYANIN HER TARAFINDA PROLETER DEVRİMCİLERİNİN ZAFER SESLERİ YÜKSELİYOR. EMPERYALİST-KAPİTALİST SİSTEM HERGÜN BİR PAZAR DAHA KAYBEDİYOR. EMPERYALİST SİSTEM BİR BUNALIMDAN ÖTEKİNE SÜRÜKLENİYOR.

BUNUN KARŞISINDA ÜLKEMİZDE HAKİM SINIFLARIN YÖNETİMİ OLAN OLİGARŞİ DE ARTIK TAM BİR ÇIKMAZIN İÇİNDE. KENDİNE YENİ BİR YOL ARIYOR, AÇIK FAŞİZME GEÇMENİN YOLLARINI ARIYOR. BUNU SEZMEK İÇİN KAHİN OLMAYA GEREK YOK! FAŞİSTLERİN SON GÜNLERDE YOĞUNLAŞAN SALDIRILARININ GÖRMEYEN GÖZLERE SOKTUĞU BİR GERÇEK BU.

FAŞİST SALDIRI VE TERTİPLER KARŞISINDA İSE BİR TEK DOĞRU POLİTİKA VARDIR: FAŞİZME KARŞI AKTİF DİRENİŞ. KİTLELERİ, BÜTÜN YURTSEVER VE EMEKÇİ HALKI BİR KALE GİBİ DİKMEK!

Geçen hafta Ankara, İstanbul ve tüm yurt sathında faşist köpeklerin saldırıları yine en çok sözü edilen konu oldu.

Önce ODTÜ'ne yöneltilen faşist saldırılar daha sonra tüm Ankara üniversitelerine yayıldı. Faşist saldırganlar, geçtiğimiz günlerde ODTÜ öğrencilerini okula götüren otobüslere birbiri ardına saldırılar düzenlediler.

Genel Kurmay'ın önündeki durakta bekleyen faşistler duraktaki öğrencileri almak için duran otobüsteki ODTÜ'lü arkadaşlarımızı otobüslerden aşağı indirmeye çalıştılar ve bu sırada birisi ağır olmak üzere üç arkadaşımızı yaraladılar, daha sonra Emek durağında bekleyen arkadaşlarımızın üzerlerine bir taksinin içinden ateş açarak orada da iki arkadaşımızı yaraladılar.

Bu saldırıların hemen ertesi günü, ayrı bölgelerdeki ADMM'ne, Hacettepe'ye, Beytepe'ye, Erkek Yüksek Öğretmen Okulu'na 30'ar kişilik guruplar halinde saldırılarda bulundular. Bu arada Beytepe'de yakalanan ve üzerlerinden tabanca, dinamit çıkan faşistler, güvenlik kuvvetleri tarafından silahları alınarak(!) serbest bırakıldılar. Aynı gün öğleden sonra aynı faşist gurup Hacettepe'de arkadaşımız Şükrü Bulut'u, polis karakolunun 15 metre ötesinde, pusuya düşürerek öldürdü. Hemen ertesi gün, cenaze töreni için toplanan arkadaşlarımızı polis, herkesin gözü önünde makinalı tabancayla taradı, 16 arkadaşımızı yaraladı. Nuray Erenler adlı kız arkadaşımız aldığı yaralar sonucu bitkisel hayata girdi, yani yarı yarıya öldü.

İstanbul'da da, aynı olaylar tekrarlanıyordu. İstanbul Teknik Üniversitesi'ne ve İstanbul Üniversitesi'nin çeşitli fakültelerine de saldırılar düzenlendi ve bu üniversiteler de iki gurubun çatışması(!) sonucu kapatıldı.

İşte TRT ve basın tarafından karşıt gurupların çatışması olarak kamuoyuna aktarılan bu olaylara dayanarak Demirel üniversitelere el koyacağını, sıkıyönetim ilan edeceğini açıklıyor.

Artık dost-düşman, herkesin önünde bu oyunlar açığa çıkmıştı; bu mücadele yurtseverlerle vatan hainleri, halkımızın kurtuluşu için savaşanlarla, halk düşmanları, tüm demokrat-ilerici ve devrimci güçlerle, faşistler arasındadır. Bu, namusluların namussuzların kavgasıdır .

İSTANBUL'DA POLİS ARKADAŞLARIMIZA ATEŞ AÇTI

Son Hacettepe olaylarında polis-komando işbirliği sonunda meydana gelen olayları protesto için İstanbul'daki devrimciler Perşembe günü İktisat, İşletme, Gazetecilik, Yabancı Dil, Galatasaray Mühendislik, Yıldız Mühendislik, Eğitim Enstitüsü, Galatasaray İşletme, İTÜ Mimarlık Mühendislik Yüksek Okullarında protesto boykotuna başladılar. Cuma günü ise tüm okullardaki devrimci arkadaşlar iktisat fakültesindeki büyük anfide toplanmaya başladılar. Daha sonra ise anfide forum başladı. Cuma günü boykot yapan okullar arasına Kadıköy Mühendislik, Aksaray Gazetecilik Boğaziçi Üniversitesi, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi de katıldı. Forumda çeşitli okullar adına konuşan konuşmacılar, ülkemizde oligarşinin yeni tezgahlarını, faşizmin ne olduğunu, faşizmi bazı oportünist ve revizyonistlerin koyduğu gibi klasik tariflere uymuyor diye yok saymanın bizi aldatacağını vurguladılar. İstanbul'daki devrimci gençliğin, faşizme karşı koymuş olduğu forumda revizyonist-oportünist "zıt kardeşler" hiç ortada gözükmüyorlardı. Hatta Eczacılık Fakültesi'nde tavır koyarak laboratuvarlara girdiler, katılmayı reddettiler. Bu olaya hiç şaşırmamak gerekiyor. Akla şu gelebilir: "Bunlar birbirlerine sosyal faşist v.s. diyorlar, nasıl bir olabildiler?"

İlk bakışta durum bir değiller miş gibi görünmekle birlikte Lenin'in dediği gibi bunlar ayrı avazlarda aynı türküyü söylüyorlar. Revizyonist ve oportünistler bu ve buna benzer tavırları ile gerçek yüzlerini hergün biraz daha ortaya çıkarıyorlar.

İktisat Fakültesi'ndeki forumdan sonra yürüyüşe geçen devrimciler tüm Beyazıt Meydanı'nın sarılı olduğu haberini alınca ara bir yoldan Fen ve Edebiyat Fakülteleri önüne çıkarak Saraçhane'ye doğru yürümeye devam ettiler. Daha sonra ise Unkapanı'na dönüp, oradan da Taksim'e doğru yürüyüşe devam ettiler. Şişhane'de bir panzer ve iki otobüs polis tüneli tuttu. Bunun üzerine ise Tepebaşı istikametine yöneldiler, biraz sonra ise bir gurup arkadan, diğer gurup da ABD Konsolosluğu'nun önünden olmak üzere polis saldırısı başladı. Polis, kız, erkek demeden vuruyor, kurşun yağdırıyordu, ABD Konsolosluğu'ndan da tomsonla ateş ediliyordu. Devrimci gençler ilk panikten sonra toparlandılar ve hemen polise karşı kendilerini müdafaaya başladılar. Polis hemen geri çekildi ve bir daha da yaklaşamadı. Gençler ara yollardan Kasımpaşa'ya indiler, orada toplanarak; faşizme karşı daha söyleyecek çok şeyimiz var, kanımızın son damlasına kadar emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşacağız diye bağırarak dağıldılar. Her olayda olduğu gibi, bu olayda da provokasyon mantığı yürütenler olacaktır. Ama onlar bilmelidirler ki, faşizm bizim her geri adımımızda öne doğru bir adım daha atar.

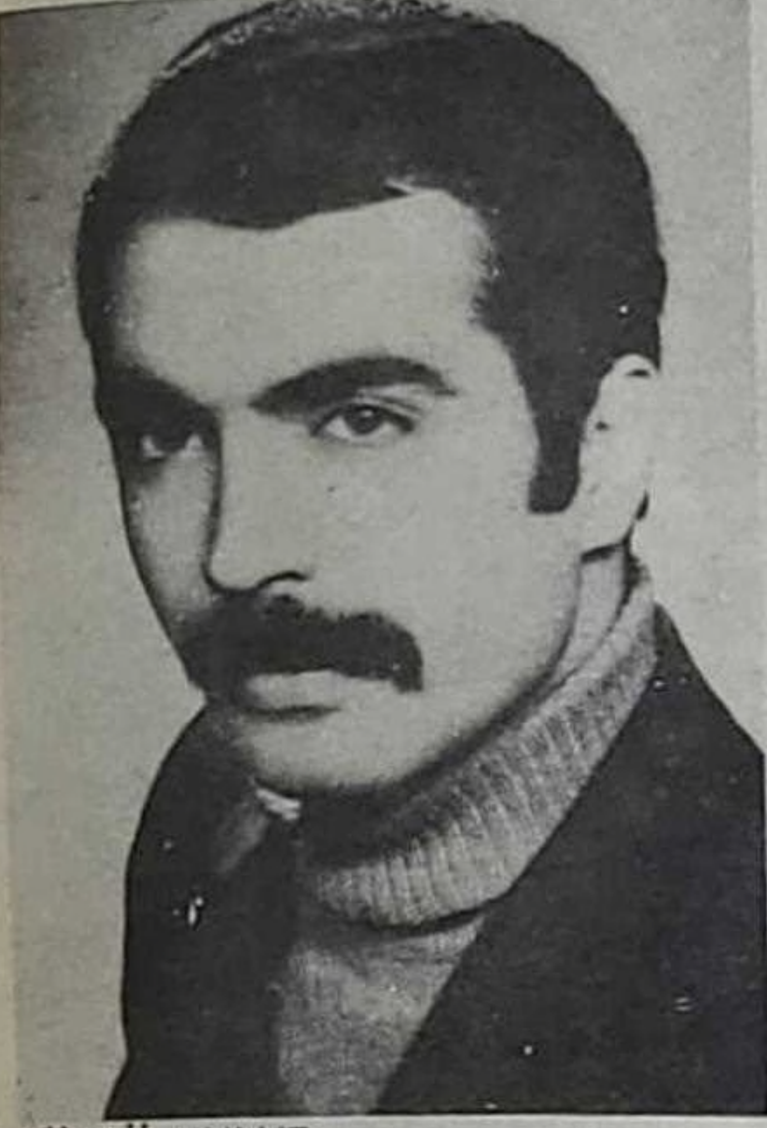
KAHROLSUN FAŞİZM!

YAŞASIN HALKIMIZIN ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-OLİGARŞİK MÜCADELESİ!

GAZİ EĞİTİMDE DİRENİŞ DEVAM EDİYOR.... FAŞİST MÜDÜR İSTİFA... HACETTEPE ÖĞRENCİLERİ ÜNİVERSİTENİN AÇILMASI İÇİN ÇALIŞIYORLAR...

RIMIZA ATEŞ AÇTI...

ŞÜKRÜ BULUT

NURAY ERENLER

ANILARINIZ BİZE ÖNDER OLACAKTIR.

"ÖLÜM NEREDEN VE NASIL GELİRSE GELSİN
SAVAŞ SLOGANLARIMIZ KULAKTAN KULAĞA YAYILACAKSA
VE SİLAHLARIMIZ ELDEN ELE GEÇECEKSE
VE BAŞKALARI MİTRALYÖZ SESLERİYLE VE SAVAŞ VE ZAFER NARALARIYLA
CENAZELERİMİZE AĞIT YAKACAKSA
ÖLÜM HOŞ GELDİ SAFA GELDİ."

Dün Hacettepe'de ŞÜKRÜ BULUT adındaki devrimci kardeşimiz, faşist katiller tarafından şehit edildi ve NURAY ERENLER de katledildi.

Birbirini izleyen faşist cinayetler, devlet cihazı içindeki kurumlar tarafından örgütlenen ve yönlendirilen faşist terör günden güne artıyor. Ve günden güne artıyor bizim hıncımız, öfkemiz direnme azmimiz .

Faşist baskı ve terörün sadece üniversitelerde değil, işçilerin, memurların ve tüm emekçi halkın üzerinde açıkça hissedildiği şu günlerde devrimci gençlik olarak tavrımızı bir kez daha duyuralım:

Görevimiz ülkenin her yerinde ve hayatın her safhasında faşist terör ve zorbalıklara karşı başeğmez bir mücadele örgütlemek. Tek bir yürek ve sıkılı bir yumruk gibi birleşerek faşist teröre karşı koymak, her hal ve şart altında, her ne pahasına olursa olsun, faşizme karşı direnmek.

KARDEŞLER

Bilelim ki, şehitlerimizin mezarlarındaki sessizlikleri, hayattaki konuşmalarından daha etkin olacaktır. Çünkü her şehidimiz, direnme azmimizin bir örneği, kurtuluş kavgamızın bir bayrağıdır.

TÜM DEVRİMCİLER, İLERİCİLER, YURTSEVERLER, SESİMİZİ DUYUN:

Bu ses, asırlar boyu ezilmiş, sömürülmüş, horlanmış bir halkın çocuklarının sesidir. Bu ses, zulüm ve baskıya karşı her zaman direnmiş bir gençliğin sesidir. Bu ses, yıllardan beri nice ölüm, zulüm ve zındanlara rağmen faşizme başeğmeyen devrimci gençliğin sesidir.

Biz devrimci gençler olarak faşizme karşı sonuna kadar direneceğiz. Baskı ve teröre başeğmeyeceğiz. Her faşist cinayet öfkemizi bilerken, şehitlerimizin ardından kavga türkülerimizi yine söyleyeceğiz.

KARDEŞLER,

Faşizme karşı kavganın, insanı yücelten bir görev, bir yurtseverlik görevi olduğunu unutmayalım. Sırtı düşmana dönük olarak ölmenin şerefsizlik olduğunu unutmayalım. Faşizme karşı zaferin, sosyalistlerin önderliğinde olacağını unutmayalım. Ve unutmayalım, ölenlerin ardından özgürlük ve kavga türkülerimizi söylemeyi...

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE FAŞİZM

KAHROLSUN FAŞİST KATİLLER

YAŞASIN HALKIMIZIN KURTULUŞ KAVGASI

DEVRİMCİ GENÇLİK

● HÜ ve HASTAHANESİ GÖREVLİLERİ DÖRT GÜNLÜK DİRENİŞ KARARI ALDI.

İŞÇİLER, HEMŞİRELER, ÖĞRETİM ÜYELERİ VE DOKTORLAR ORTAK BİR TOPLANTI DÜZENLEYEREK BİR BİLDİRİ YAYINLADILAR.

Arkadaşımız Şükrü Bulut'un öldürülmesi ve hemen ertesi günü 16 devrimci kardeşimizin polisler tarafından kurşunlanması üzerine faşist saldırıları bir yürüyüşle protesto eden Hacettepe Üniversitesi ve Hastanesi görevlileri faşizme karşı mücadelenin susup oturmakla, "oyuna gelmeyelim" çığırtkanlıklarıyla olmayacağının bilinciyle dört günlük direniş kararı aldılar.

Hastane ve Üniversite'de görevli işçiler, hemşireler, öğretim üyeleri ve doktorlar ortak bir toplantı yaparak bir bildiri yayınladılar. Bu bildiri özetle şöyle;

"6.1.1976 Salı akşamı Alman Dili ve Edebiyatı Bölümü son sınıf öğrencisi Şükrü Bulut ders çıkışında silahlı faşistlerce pusuya düşürülerek öldürülmüştür. Bu olay polis karakoluna 15 metre uzaklıkta polisin gözü önünde olmuştur. 8.1.1976 sabahı ise herkesin gözü önünde okul bahçesinde bulunan öğrenciler polis tarafından makinalı tüfekle taranmıştır... Bu olay karşıt gurupların çatışması biçiminde değil kesinlikle polisin masum kişilere saldırısı niteliğindedir.

Bu olaylar ders yılı başından beri süregelmekte olan olaylara yalnızca iki örnektir. Buna benzer olaylar Üniversite ve Hastane içinde 4 aydır tezgahlanmaktadır. Polisin üniversite içinde bulunuşu faşist saldırganları korkutmamakta tam tersine onlara güven vermektedir. Çünkü polis bunların koruyucusu ve destekçisi durumundadır.

Bugün Hacettepe Üniversite ve Hastanesinde görev yapan, okuyan hasta yatan veya hastasını ziyarete gelen hiç kimsenin can güvenliği yoktur. Çünkü fark gözetmeksizin herkes doğrudan devletin güvenlik kuvvetleri veya "yardımcıları" tarafından saldırıya uğrayabilmektedir. Açıktır ki, hükümet durumu idare etmekten aciz değildir, kendisi bu olayların yaratıcısı ve destekleyicisidir.

Tüm bu nedenlerle, biz Hacettepe Üniversitesi ve Hastanesi görevlileri olarak, aşağıdaki isteklerimizin kabulüne kadar ve bir ön uyarı olarak 12.1.1976 Pazartesi saat 14'e kadar Üniversite ve Hastanede direniş kararı aldığımızı, acil vakalar dışında hasta kabul edilmeyec eğini kamuoyuna duyururuz:

1. Özerk üniversitenin koşulları ve üniversitede can güvenliği sağlanmalıdır.
2. Eğitim derhal başlamalıdır.
3. Polis üniversiteden kesinlikle çekilmelidir.
4. Tüm bu olayların yaratıcısı olan MC hükümetinin iktidardan çekilmesi tek çözüm yoludur.
5. Bu konuda tüm demokratik kuruluşların örgütlü işbirliği şarttır."

Bu direniş tüm demokratik kuruluşlara örnek olmalıdır.

FAŞİST BASKILAR BİZLERİ YILDIRMASIN, HERYERDE FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYİ ÖRGÜTLEYELİM.

● Akhisar Meslek Lisesi'nde Boykot Devamediyor.

AKHİSAR MESLEK LİSESİ'NDEKİ DİRENİŞ, BERGAMA VE ÖDEMİŞ MESLEK LİSELERİNE YAYILDI

Akhisar Endüstri Meslek Lisesi öğrencilerinin 22 Aralık günü başlattıkları boykot kararlı bir şekilde sükmektedir. Liseli kardeşlerimizin yiğit mücadelesi boykotun 4. gününde valiliğin okulu kapatma kararı ile kırılmak istenmişse de başarılamamıştır .

Valilik, aldığı kararla okulu 31 Aralık gününe kadar kapatmıştır. Kapatma kararının alındığı günlerde Manisa'da bir forum düzenleyen Bergama ve Ödemiş Meslek Lisesi öğrencileri de boykot kararı almışlardır. Meslek lisesi öğrencilerinin haklı boykotu Akhisar halkı tarafından da desteklenmektedir. Direnişlerini , haklarını alana dek sürdürmeye kesin kararlı olan liseli kardeşlerimizin istekleri şunlardır:

1. Üniversiteye girişte meslek liselerine ayrılan kontenjanın arttırılması ve okutulmayan derslerden sorumlu olmamak için ayrı bir sınav hakkının tanınması.
2. Mesleği ile ilgili yüksek okullara yalnızca meslek lisesi mezunlarının alınması.
3. Not ortalaması 4,5 olan öğrencilerin 1. ve 2. dönem için sınıf geçmesi.
4. İdare ile görüşmeleri yürütecek temsilcilerin öğrenci tarafından seçilmesi.
5. Disiplin kurulunda öğrencilerin de yer alması.
6. Boş geçen derslerin derhal doldurulması.

MÜCADELEMİZ HALKIMIZIN KURTULUŞ MÜCADELESİNİN BİR PARÇASIDIR.

HAKLARIMIZI ALANA DEK BOYKOTUMUZ DEVAM EDECEKTİR.

AMERİKANCI EĞİTİME HAYIR.

......AKHISAR,ÖDEMIŞ,BERGAMA MESLEK LİSELERİ BOYKOTTA..... BAROLAR BİRLİĞİ TÜRKİYE'DE "ÜRTÜLÜ OTORİTER REJİM" VARDIR DEDİ......

AYRILIKLAR - SAPMALAR

> "EĞER SOSYALİST KALMAK İSTİYORSAK GÖREVİMİZ DAHA DERİNE, EN AŞAĞIYA, ASIL KİTLEYE ULAŞMAKTIR. OPORTÜNİZME KARŞI SAVAŞIN TÜM ANLAMI, SAVAŞIN TÜM KAPSAMI BU NOKTADIR."
>
> (LENİN)

SOSYALİST HAREKET İÇİNDE AYRILIKLAR

Bugün ülkemizde sol harekete sempati duyan birçok emekçinin cevabını aradığı sorulardan bir tanesi şu: "Solcular niçin bölük pörçüktürler? Niye birleşmiyorlar? Bölünmek düşmanın işine yaramıyor mu?"

Gerçekten bugün ülkemiz solu bölük pörçüktür. Bir yığın gurup var ortalıkta. Herkes birbirini hainlik, oportünistlik, revizyonistlik v.s. ile suçlayıp duruyor. Bu ayrılıkların düşmanın işine yaradığı da apaçık ortada. Bölünmelerin iyi birşey olduğunu söylemek de mümkün değil. Ama hemen eklemek lazım ki, dünyanın her tarafında ve hemen hemen her zaman şu veya bu ölçüde sosyalist hareketler içinde ayrılıklar eksik olmamıştır. Sınıflar varoldukça da olmaması pek mümkün değildir.

Peki, nedir bütün bu ayrılıkların, bölünmelerin sebebi? "Sosyalizm"deki bölünmelerin, devrimci hareketteki parçalanmaların gerçek sebebi nedir? Bugün herkes birlikten söz ediyor. Birleşeceksek neyle birleşeceğimizi, ayrıysak neden ve kiminle ayrı olduğumuzu bilmeliyiz. Bu ise bizi genel olarak sol hareket içindeki ayrılıkların nedenlerinin incelenmesine ve özel olarak da ülkemiz solundaki ayrılıkların somut ve ayrıntılı incelenmesine götürür.

Bu yazımızda biz genel olarak Marksizm'den sapmalar ve ayrılıklar konusuna değineceğiz. Ülkemiz solundaki ayrılıkların incelenmesi ise bir başka yazının konusu olabilir.

SOSYALİZMDEN SAPMALAR REVİZYONİZM VE DOGMATİZM

Revizyonizm ve dogmatizm Marksizm içinde ortaya çıkan işçi sınıfı hareketine düşman iki akımdır. Her ikisi de işçi sınıfının mücadele hedeflerini saptırmakta ve en önemli görevlerin yerine getirilmesine engel olmaktadır. İşçi sınıfı mücadelelerinin tarihi denilebilir ki, hakim sınıfların amansız baskı ve sömürüsüne olduğu kadar bu iki sapmaya karşı da mücadelelerin tarihidir. Proletaryanın savaş bilincini körelten ve yolunu karartan burjuva eğilimlere karşı mücadele etmeksizin onlardan arınarak onları etkisiz hale getirmeksizin bir devrimci hareketin başarıya ulaşması olanaksızdır. Nedir bu sapmalar? Revizyonizm nedir? Dogmatizm nedir?

REVİZYONİZM

Revizyonizm, Marksizmin, işçi sınıfının eylem kılavuzunun temel ilkelerinin değiştirilmesi, düzeltilmesi(!), revize edilmesi anlamına gelir. Bu yolla Marksizmi devrimci içeriğinden koparmaya, onu burjuva çıkarları doğrultusunda değiştirmeye yönelir. Marksizmin 19. yüzyıl sonlarına doğru işçi sınıfı hareketi içinde egemen hale geldiği bir sırada ortaya çıktı. "Bir zamanların ortodoks Marksisti Bernstein büyük bir gürültü ile ortaya çıkan bu akıma adını vermekteydi. Marks'ın görüşlerinin ıslah edilmesini ileri süren bu akım kısaca Marks'ın revizyonunu önermekteydi: Revizyonizm."(Lenin). Lenin revizyonizm için Marksizmin burjuvaca iğdiş edilmesidir de der.

Bernstein Marks'ın görüşlerinin eskidiğini ileri sürdü. İdeolojik planda marksizmin özü olarak ne varsa onları düzeltmeye çalıştı. Marksizmin iktisadi ve felsefi alandaki teorilerini reddetti. Politik alanda ise marksizmin işçi sınıfı mücadelesine yön veren evrensel kuramı olan sınıf mücadelesi yerine sınıflar barışını koymaya kalktı. Burjuva parlamentarizmini ve demokrasiyi sınıflarüstü bir şey olarak göstererek, bu şartlarda proletaryanın sınıf mücadelesini reform talepleri ve ekonomik düzeltmeler-reformlar derecesine indirdi. Bernstein revizyonizmi,katışıksız ekonomizmin teorisiydi. Bernstein 19. yüzyılın sonlarına doğru kapitalizmin gösterdiği "nisbi istikrar"ı bahane ederek marksizmin eskidiğini ileri sürerken iki kere yanılıyordu. O, ilk olarak marksizmin, kapitalizmin fazla üretim buhranları yoluyla kendiliğinden yıkılması-katastrof- teorisine dayandığını ileri sürdü. İkinci olarak da 19. yüzyılın sonlarına doğru kapitalizmin yaşadığı nisbi "istikrar" dönemine bakarak marksizmin "buhranlar teorisi"nin geçerliliğini yitirdiğini ileri sürdü. Ne marksizm kendiliğinden "çöküş" teorisine dayanıyordu, ne de onun buhranlar teorisi eskimişti... Nitekim 19.yüzyıl sonlarında kapitalizm sürekli buhranlar çağı olan emperyalist döneme girerken II. Enternasyonal revizyonizminin yıkıntıları üzerinde emperyalist dönemin marksizmi olan leninizm yükseldi.

Revizyonizmin politik plandaki yöntemi

OPORTONİZM

"Tavrını mevcut durumlara göre ayarlamak, güncel olayların ve küçük politik hesapların doğrultusunda bir uzlaşma yoluna gitmek.....kapitalist sistemi bütünüyle ele almadan ve sistem özelliklerini doğru değerlendirmeden, kapitalizmin geçirdiği evrimlere ayak uydurmak, birincil amacı anlık çıkarlar uğruna feda etmek(abç). İşte revizyonizmin izlediği politika yöntemi."(Lenin)

İlk defa Bernstein tarafından formüle edilen bu sapma, 19. yüzyılın sonlarında değişik ülkelerde değişik biçimlerde fakat özü daima aynı kalarak uluslararası bir olay olarak yer aldı. Revizyonizm sözcüğü dar anlamda bu akımı belirlemek için kullanılır. Genel anlamıyla ise revizyonizmin Marksizm-Leninizm'in 'her zaman geçerli olan evrensel tezlerinin inkar edilmesi' olduğu söylenebilir.

Eski-klasik revizyonizm açıkça marksizmi reddediyor ve onun eskidiğini ileri sürüyordu. Artık bugün çağdaş revizyonizmlerde bu açıklığı bulmak olanaksızdır. Şimdi onlar Marksizm-Leninizm'i sözde inkar etmiyorlar, ama marksizmin özü olan ne varsa, onları değişen şartları ileri sürerek reddediyorlar. Bugün SSCB revizyonistleri çağdaş şartlar altında proletaryanın ve sosyalist ülkelerin temel görevlerinin bir nükleer savaşı önleme olduğunu ileri sürüyorlar. Buradan hareketle de devrimci mücadeleyi bir "sosyal ilerleme" ve de "barış-yarış" ede-biyatına indirgiyorlar. Revizyonistlerin sözcülüğünü yapan bir sözde sol gazete geçenlerde SSCB revizyonistlerini şöyle savunuyordu: "Sovyetler Birliği Türkiye'ye neden yardım ediyor? Çünkü Sovyetler sosyalist bir ülkedir. Bu yüzden Türkiye'nin de sosyalist olmasını isterler. Sosyalizm ise işçiler tarafından gerçekleştirilir. Oysa Türkiye'de 2-3 milyon işçi var. İşte Sovyetler Türkiye'ye fabrikalar açıyor ki işçiler çoğalsın ve onlar da sosyalizmi getirsinler."

Klasik-eski revizyonizmden farklı olarak yeni tip revizyonizme çağdaş-modern revizyonizm denir.

Her oportünizm, her taktik hata mutlaka revizyonizme dayanmaz. Ama oportünist politikanın sistemli olarak sürdürülmesi revizyonizme, marksizmin dışına götürür. "Doğal olarak da izlediği bu politika sonsuz yöntem değişikliklerine, küçük ya da büyük çaptaki her 'yeni' sorun karşısında olayların büyük ya da küçük çapta ve umulmadık bir yön değiştirmesinde gelişmenin temel çizgisini, önemsiz bir dereceye ve geçici bir süreye göre değiştirmesine yol açmaktadır. Bu anlayış sürdürüldüğü müddetçe de kaçınılmaz olarak şu ya da bu şekilde revizyonizmin değişik biçimlerde ortaya çıkmasını engelleyemeyecektir (abç)."(Lenin, Marksizm ve Revizyonizm) 19. yüzyıl sonlarında Avrupa'da ortaya çıkan revizyonizm, işçi sınıfı içindeki ayrıcalıklı bir tabakaya "işçi aristokrasisi"ne dayanır.

DOGMATİZM

Marksizm bir dogmalar yığını değildir. Gerek doğa gerekse insan toplumları sürekli bir gelişme bir evrim ve bir değişim içindedir. Diyalektik materyalizm bu 'hareket'in yasalarını inceler. Marksistlere göre 'gerçeklik' değişmeyen bir gu değildir. Marksizm bu yüzden ortaya çık her yeni durumu çözecek formüllerin toplamı mek değildir. "Ne nesnel dünyadaki değişme reci sona erer, ne de insanın pratik yoluyla zandığı doğru bilgi. Marksizm hiçbir zaman tün doğrular üzerine olan bilgiyi özet halinde vermemiştir. O, sadece pratik yoluyla doğru giye olan yolu açmıştır. Sonuç olarak biz, ö ve nesnelin teori ve pratiğin bilme ve yapmar somut tarihi bilgisinden yanayız."(Mao, Prati Üzerine)

İşte dogmacılık bu anlamda marksizmin reddet ği bir akımdır. Marksizmin teorisini dondurma yönelir. Marksizmin lafızlarına sıkı sıkıya sar lır, gelişen ve ortaya çıkan her yeni durumu i celemeye gerek görmeden büyük ustaların yazı larına atıflarla yetinir. O, marksizmi bir dogn lar yığını olarak görür. Dogmacının kafasında hareket mekanik bir anlam kazanır. Bu haliyle tarihi de tekrarlardan ibaret bir oluşum olarak değerlendirir. Dogmatik düşünce olayları büyü tarihsel paralelliklerle açıklar. Bugün olmakta olanları dün olanlara benzetir. Dün olanlar içi söylenen ve yazılanları bugün olanlara uydurm la yetinir. (Lenin'in II. Enternasyonal revizyonistlerinin Alman ve İngiliz emperyalist politik larını desteklemeleri üzerine onlar için kulland ğı "sosyal şöven-sosyal emperyalist" sözcüklerinin altını çizip onları defalarca, olur olmaz yer de aktararak bugün Sovyet revizyonizminin "sosyal emperyalist" olduğunu kanıtlar(!) Ülkemizdeki revizyonistlere de sosyal faşist der.) Olaylar arasındaki kaba benzerlikler onun için büyük bir anlam ifade eder ve herşeyi de bu kaba benzetmelerin üzerine kurar. Marksizme göre 'eski' 'yeni'nin içinde vardır ama, 'yeni' olan 'eski'den farklı bir şeydir. İşte dogmacının mekanist bakışı, yenideki eskiyi görür. Yeniyi eskinin bir tekrarı sanır(yeni çarlar, yeni Hitler'ler keşfeder

Tarihin diyalektik-sarmal gelişmesini, helezonik yükselişini anlamamıştır. 'Kısacası marksizmin bilgi teorisini anlamamıştır.'

Şüphesiz dogmatizm, bizlere ortaçağ skolastiğinin bir mirasıdır. Dogmatizm ve ondan kaynaklanan sektarizm gibi sapmalar revizyonizm ve oportünizm gibi marksizme düşman, işçi sınıfı mücadele hedeflerini saptıran, önemli ve acil olan sorunların çözümlenmesini engelleyen akımlardır. Revizyonizm temel çizginin değişmesine yol açmayacak taktik gelişmelerden kalkarak, yeni şartlara uymadığı gerekçesi ile marksizmin temel kuramlarının geçersizliğini ileri sürerken, dogmatizm gelişen yeni durumlara uygun tavırlar alınmasını başka şartlar için geçerli ilkelere dayanarak reddeder veya genel doğrulara dayanarak özel şartlara uygun görevleri engeller. Her iki akım da neticede somut şartlarda uygulanması gereken devrimci mücadele taktiklerine karşı çıkarlar. "Ya zaman ve mekan şartlarını dikkate almadan marksizmin ustalarının başka tarihi şartlar için ileri sürdükleri ve yaşanılan dönemde eskimiş olan tezlere dört elle sarılır ve bu tezleri kendi sapmasına dayanarak yapmaya çalışır. Veya marksizm-leninizmin her şart altında geçerli tezlerini zaman ve mekan değişmiştir, o yüzden geçerli değildir diyerek marksizmi revize eder."

Sekter ve oportünist eğilimler kendi yanlışlarını haklı göstermek için sık sık Marks-lenin-Mao'ya atıflarda bulunurlar ve onların teorik önermelerini kendi yanlışlarını doğrulamak için kullanırlar. Bunun için sık sık kullandıkları yöntem; sözcükleri bağlamlarından koparak kendi amaçlarına uyacak bir şekilde montajcılık yapmaktır. Bir cümledeki bir sözcüğü, o cümleden, bir cümleyi diğer cümle ve paragraflardan koparak ona yazarın hiç düşünmediği anlamlar yüklerler. Bunu yaparken tam bir sofistik ustası(!) gibidirler. Kuşu at yaparlar, atı deve!

Kısaca söylemek gerekirse somut şartların somut tahlili ya inkar edilir, genel doğrularla yetinilir, ya da somut şartların somut tahlili diye taktik durumlar bahane edilerek devrimci ilkeler değiştiri-

DEVRİMCİ HAREKETİN BİRLİĞİ

lir. Biri değişmemesi gerekeni değiştirir, diğeri yeni duruma uyacak 'değişme'yi reddeder. Biri 'kitapçı'dır, diğeri 'kitapsız'. İkisinde de hayatla 'kitap' arasındaki bağ kopmuştur, ikisine de dai - ma tek yanlı bakışlar hakimdir. Bu yönleriyle at gözlüğü takmış gibidirler. Biri dünyayı burjuvazi ile proletaryadan ibaret görürken, diğeri burjuvazi ile proletarya arasındaki sınır çizgisini ortadan kaldırmaya çalışır. Biri için ak ve karadan başka renk yoktur, diğeri ise gri tonları ileri sürüp ak ve karayı reddeder. Biri nihai amacı ortadan kaldı - rır, mücadeleyi gündelik çıkarlar-reformlar v.b. için ilerleme seviyesine indirir. Diğeri nihai hedefi tek hedef haline getirir, ekonomik-demokratik haklar, reformlar için mücadeleyi reddeder, so - nuçta ilerdeki devrim günlerini, ihtilalcilik sayıklayarak bekleyen dervişe döner.

Nihayet, şunu da hatırlatmakta yarar vardır ki, revizyonistler marksist ilkeleri savundukları için devrimcilere 'dogmatik' diye saldırırken, dogmacılar da devrimcilere kafalarındaki kalıplara uyma - yan kitabın yazmadığı şeyler söylüyorlar diye 're - vizyonist' diyerek sayıklar dururlar.

SAPMALARIN NEDENLERİ VE SINIFSAL KÖKENLERİ

Sosyalist hareket içindeki 'sağ ve sol' hemen bü - tün sapmalar, sektarist, doktrinarist, reformist, o- portünist, kendiliğindenci, kuyrukçu, liberal, a - narko-sendikalist v.s. son çözümlemede bu iki ana sapmadan (dogmatizm ve revizyonizmden) kaynaklanır.

Bu sapmalar farklı ulusal, tarihi, iktisadi, kültürel ve maddi koşullarda farklı şekillerde biçimlenir ve bu anlamda da farklı nedenlere dayanırlar. Ama hepsinin ortak olduğu, kaynaklanış noktaları ve sınıfsal nedenleri vardır. Lenin bu ayrılıkların hangi temellere dayandığını araştırır. "Bununla beraber kapitalizmin gelişme hızı değişik ülkelerde ve ulusal ekonominin değişik alanlarında başka başka oranlardadır. Marksizm büyük çaplı endüstrinin geliştiği ülkelerin işçi sınıfı ve ideologları tarafından süratle çok kolay, çok hızlı bir şekilde, sürekli olarak ve bütünüyle özümlenmiştir. Ekonomik ilişkilerin geri olduğu ya da gelişmelerin geri kaldığı ülkelerde sürekli olarak marksizmin sadece be - lirli noktalarını, yeni dünya görüşünün belirli yerlerini, ve tek tek sloganlarını özümlemiş olan, burjuva dünya görüşünün ve geleneklerinin tümünü ve burjuva demokratik görüşünün kısmen tasfiye etmekten yoksun olan işçi sınıfı hareketi destekçilerinin ortaya çıkmasına yol açar." (Lenin, Avrupa İşçi Sınıfı Hareketi İçindeki Ayrılıklar).

Lenin bu makalesinde ayrılıkların uluslararası özellikleri ve kaynakları üzerinde durur. Biz burada bu konuyla ilgili olarak sapmaların genel nedenlerinin incelenip öğrenilmesiyle yetinilmemesi; hangi özel şartlarda ve hangi sınıfsal temellere dayandığının, ortaya çıktığının araştırılması ve konunun ayrıntılı ve somut olarak kavranılması gerektiğini, çünkü bu farklı özelliklerin sapmalara karşı verilecek mücadelenin doğru yürütülebilmesi için zorunlu olduğunu belirtmekle yetineceğiz.

Kapitalist toplumun karmaşık sınıflar yapısı de - vam ettiği sürece sosyalist hareketler içinde sapmaların ortaya çıkması kaçınılmaz bir olaydır. Toplumda bir yanda proletaryanın diğer yanda da burjuvazi olarak mutlak bir kümelenme düşünülemeyeceğine, bu iki sınıf dışında birçok ara ta - bakanın varolması kapitalizmin karakterinden doğan bir kaçınılmazlık olduğuna göre işçi sınıfı saflarında bu tür sapmaların ortaya çıkması ve bölünmelerin doğması da kaçınılmazdır. "Çünkü bütün kapitalist ülkelerde proletaryanın yanısıra küçük mülk sahipleri yani küçük burjuvazi çok geniş bir tabaka teşkil etmektedir. Kapitalizm küçük üretimi tasfiye ederek yükselmiştir ve hala da yükselmektedir. Kapitalizm yine kaçınıl - maz olarak hayatını sürdürebilmesi için tekrar tekrar orta tabaka denen zümreyi yaratmıştır... Bu yeni küçük üreticiler de yine zamanla tasfiye edilecek ve proletaryanın safları içinde yer alacaktır. Küçük burjuva dünya görüşünün tekrar tekrar geniş emekçi partilerinin içinde ortaya çıkması son derece doğaldır. Ve kaderini değiştirmek için bir proletarya devrimi içinde yer almadığı sürece bu durumun sürüp gitmesi de son derece doğaldır, ve yerini almadığı müddetçe de sürüp gidecektir. Fakat bu yapıdaki bir devrimin gerçekleşebilmesi için nüfusun büyük çoğunluğunun 'tümüyle' proleterleşmesini düşünmek de son derece yanlıştır."(abç)(Lenin, Marksizm ve Revizyonizm)

Bu yüzden devrimci mücadelenin başarıya ulaşabilmesi için işçi sınıfı saflarında ortaya çıkan sapmalara karşı sürekli olarak mücadele gündemde olacaktır. Bu mücadele sınıfsız topluma geçinceye kadar önemini koruyacaktır.

SAPMALARA KARŞI MÜCADELE VE DEVRİMCİ HAREKETİN BİRLİĞİ

Ülkemizde güçlü bir işçi sınıfı hareketi hemen hiç oluşmadı. İşçi sınıfı saflarında marksist dü - şünce tam bütünsel bir etkinliğe ulaşmadı. 'Sol' hareket içinde daima burjuva ideolojisinin uzantıları egemen olageldi. Devrimci mücadelenin gelişmesiyle orantılı olarak ülkemiz solu son yıllarda hızlı bir ayrışım süreci yaşamaktadır 1971 ve onun 'yenilgisi bu ayrışımı hızlandıran bir etken oldu. Ülkemizde güçlü bir devrimci hareketin, bir proleter hareketin yaratılabilmesinin ona sağlam bir teorik çerçevenin çizilmesinin temel koşulu bu ayrışımın tamamlanmasıdır. Bazılarınca ülkemiz-solunun içinde bulunduğu sürecin 'sosyalist hareketin geniş emekçi yığınlarla bütünleşmesi süreci' olduğu ileri sürülmekte, buna dayanarak 'ayrılıkların ikinci plana atılması gerektiği' görüşü savunulmaktadır. Doğru bir siyasi çizgi ol - maksızın ne kitlelerle bütünleşmek söz konusu olabilir, ne de böyle bir bütünleşme bir işe yarayabilir. Evet, bugün sol düşünceler hızla emekçi kitlelere doğru yayılıyor. O halde bir kere daha bu düşünceyi burjuva etkilerden uzaklaştırmak ve temizlemek gerekiyor. Birleşmeye ve ayrılıkların giderilmesine karşı değildir. Ama bunun yolu sol hareket içindeki burjuva ideolojisinin kalıntıları olan eğilimleri ve sapmaları tasfiye ederek ayrılıkların ortadan kaldırılmasıdır. Yok - sa 'sapma'larla birleşmek 'yol' değildir. Böyle bir yolla işçi sınıfı hareketinin devrimci birliği değil burjuva bir işçi hareketi birliği sağlanabilir ki, böyle bir birlik devrimden ve emekçi halktan başka herşeye hizmet eder. "İşçi hareketi eğer burjuva işçi hareketi olarak kalmak istemiyorsa, burjuvazinin etkilerinden kendini kurtarmalıdır."(Lenin)

Bu yüzden sapmalara karşı mücadele bugün ülkemizde herhangi bir ülke solunda olduğundan çok daha fazla önem taşımaktadır. Güçlü, örgütlü ve sistemli bir ideolojik mücadele bu ayrışımın ta - mamlanması için zorunludur. Günümüzdeki devrimci görevlerimizin 'odağında' bu nokta yatmaktadır. Ülkemizdeki sol hareket içindeki ayrılıklar ve sapmalara karşı mücadele sorununa bu a - çıdan yaklaşılmalıdır.

"Kitlelere, oportünizme karşı kesin tavır alma - nın kaçınılmazlığını ve gerekliliğini açıklamak, onları oportünizme karşı verilecek amansız mücadele süresince eğitmek; işte bütün dünyadaki işçi hareketinin tek marksist çizgisi budur."(abç) (Lenin)

HER TÜRLÜ SAPMALARA KARŞI MÜCADELE ZORUNLUDUR

Sapmalara karşı nasıl mücadele verilmelidir?Bu konuda bazı temel noktalara işaret etmek lazımdır.

Bugün ülkemizde işçi sınıfı hareketine, geniş emekçi yığınlarına reformcu ve revizyonist düşünceler egemendir. Buna bakarak kitlelerden ve 'böyle' kuruluşlardan tecrit olmamak için revizyonist akımlarla uzlaşmalı mıdır? Böyle bir an - layışla sapmalara karşı mücadelenin terkedilmesi son derece yanlış bir tutumdur. Tam tersine böyle bir durum DİSK ve bu gibi kuruluşlara tasallut etmekte olan revizyonist ve oportünist düşüncelere karşı mücadele etmenin onların revizyonist siyasetlerini teşhir etmenin bir gerekçesi olabilir ancak.

Ancak bu mücadele revizyonistler için kötü lafları arka arkaya tekrarlayıp durmakla olmaz. Onların siyasi çizgilerini kitleler önünde teşhir e - dip onun karşısına devrimci politikayı dikmek ve kitlelere doğru hedefler göstermek ve bu hedefler içinde en önde ve tutarlı mücadeleyi sürdürmekle mümkündür. DİSK gibi geniş emekçi yığınlarının toplandığı kuruluşlara tasallut eden burjuva eğilimleri yenilgiye uğratılmadan devrimin bir adım ilerleyemeyeceği açıktır. Bunun yanında yine dikkat edilecek bir başka nokta da re - vizyonist DİSK yöneticileriyle DİSK etrafında toplanmış bulunan geniş emekçi tabanı kesinlikle birbirinden ayırdetmektir.

Yine işaret etmek lazım ki, bazıları da kendilerinden başka herkese ağız dolusu revizyonist,o - portünist gibi suçlamalar yöneltmeyi adet edin - mişlerdir. Kendi kafalarındaki klişelere uyma - yan herkes revizyonist-troçkisttir. Şaşılacak nokta ise ik kelimede bir revizyonist, hain, v.s. laflarını tekrarlayanların kendilerinin siyasi çizgilerinin de özünde suçladıklarından pek farklı birşey olmamasıdır.

Ve yine önemle hatırlanmalıdır ki bu ayrılıklar 'son tahlilde' burjuvazi ve proletarya arasındaki ayrılıklardır. Bazıları şimdiden son tahlile varmış gibi bu ayrılıkların çözüm metodlarını son derece tehlikeli bir biçimde saptırmaktadırlar. Şöyle diyenler var: 'Revizyonizm burjuva ideo - lojisidir. O halde revizyonistler burjuva ajanı - dır. Burjuva ajanlarına da ne yapsan mübahtır. Daha önce de bir kere daha hatırlattığımız bu eğilimlerin ne kadar provokasyona açık bir ortam yaratacağını son günlerde ortaya çıkan bazı o - laylar anlamayan kafalara belki şimdi anlatmış olmalıdır!

Unutmamalıyız ki, bu mücadelelerin hedefi ayrılıkları sona erdirerek birleşmektir. Böylesi gelişmelerin ise bunun yolu değil bunu engelleyen bir yol olduğu ve karşı-devrimden başka da kimseyi hoşnut etmeyeceği apaçık ortadadır!

"Bir sözcük de sosyalizmin düşmanlarına. Bizim tartışmalarımızı görünce keyiflerinden kaş göz ederek zıp zıp sıçrıyorlar. Elbet onlar tartışmalarımızı kendi amaçları için kullanmaya, bu kitapçığın partimizdeki eksik gediklere ve boşluklara ayrılmış kimi paragraflarını ellerinde bayrak gibi sallandırmaya çabalayacaklardır. Sosyalistler o çeşit iğne batırılışlarından bozum olmayacak kertede yeterlice savaşmaya yatkın, muharebeye tiryakidirler. Herşeye rağmen, otokritik çalışmalarını izlemeye ve işçi hareketi büyüdükçe ister istemez doldurulacak, hem yanlışsızca doldurulacak olan kendi gedik ve boşluklarımızı örten peçeleri kimsenin gözünün yaşına bakmaksızın yırtıp açmaya devam edeceklerdir." (Lenin, Bir Adım İleri, İki Adım Geri).

DEVRİMCİ GENÇLİK

Not: (abç); altını biz çizdik.

HABERLER...

SSK'DA 1248 İŞÇİ İŞTEN ÇIKARTILDI.

SSK yönetimi 1248 işçiyi işten çıkarmıştır. İşçiler SSK yönetiminin kanun dışı bir kararla işçilerin "memur" sayılmasını protesto için direnişe geçmişlerdi. Ankara ve İstanbul'da 7000 civarında işçi direnişe katıldı. Bunun yanında SSK'nın sağlık işçileri de direnişe katılmış, desteklemişlerdi.

İKTİDARIN İŞÇİ DÜŞMANI YÜZÜ APAÇIK ORTADA

Egemen sınıfların bugünkü dört-beş bacaklı iktidarı işçi sınıfının dostu olmadığını kendisi bile artık reddedemez durumda. Her davranışıyla emekçi ve yoksul halka düşmanlığını ortaya koyan bu iktidarın bir oyunu da işçi-memur ayırımı sorunudur. Bu ayırımla bugün 400 bine yakın emekçi bir kararname ile "memur" olacak! Bu onlarının sendikal haklarının ellerinden alınmasının, ekonomik-demokratik mücadele olanaklarından yoksun bırakılmalarının arapçasıdır. İşte SSK işçileri bu faşist uygulamayi protesto için harekete geçmişlerdi.

İşin dikkati çeken bir diğer yönü de direnişe geçen işçileri işten atan SSK'nın sözümona bir işçi kuruluşu, işçilerin menfaatini savunması gereken bir kuruluş

olmasıdır. Bu nedenle bu kuruluş işçilerden prim toplamıyor mu? İşte bunun da bir dalavere, işçileri soymanın arapçası olduğu bu olayla bir kere daha ortaya çıktı. Herkes anladı ve öğrendi ki, bu kuruluşta da müdürler kurulunuoluşturan işveren temsilcileri ve Türk-İş'in satılmış sendika ağalarının yönetiminde işçi sınıfının düşmanı bir politika yürütülmektedir, işçileri bir kararla memurlaştırıvermekte, direnişe geçince de işten atılmaktadır. İşçilerden toplanan paralar ise bu işçi düşmanları için toplanmış bir bağıştan başka birşey değildir.

İŞÇİ SINIFINA VE EMEKÇİ HALKA KARŞI YÖNELTİLEN SALDIRILARA KARŞI TEK DOĞRU TAVIR GENİŞ İŞÇİ YIĞINLARINI DİRENİŞE GEÇİRMEKTİR.

MC iktidarının "işçi-memur" kararnamesini çıkarmasından sonra SSK Müdürler Kurulu'nun -aslında bu kararnameye bile aykırı- bir kararla işçileri memurlaştırması üzerine Ankara'daki bazı sendika başkanları bir toplantı düzenleyerek bu saldırılar karşısında direniş ve mücadele kararı aldılar.

DİSK yöneticileri ise işçilerin bu konudaki devrimci mücadelelerini nasıl iğdiş edeceklerinin hesabı içindedir. İşçi sınıfının kazanılmış haklarının savunulması yolundaki mücadelenin baş engeli,DİSK'in revizyonist sendika ağalarıdır. Onlar sadece ve sadece kendi imtiyazlı durumlarını korumanın hesabı içindedirler. Onlar geniş işçi yığınlarının demokratik-politik kitle eylemlerinden korkmaktadırlar. Çünkü bu mücadele içinde, bu mücadelenin zengin deneylerinin öğreticiliğinde işçilerin kendi sınıf bilincine ulaşması onların sonu olacaktır. Onlar bunu bildikleri için, bu mücadeleden kaçacak ve hatta bu mücadelenin önüne dikileceklerdir. Bu yüzden de zaten revizyonistler,bu düzenin ve istikrarın gizli ama en bağnaz savunucularıdır. İşçi sınıfının ekonomik-demokratik haklarının yolundaki mücadelesi gibi, tüm devrimci hareket de ancak ve ancak bu revizyonist- düzen savunucusu eğilimlerin tasfiye edilmesi ile ilerleyebilecektir. Revizyonistlerin barikatları yıkılmadan burjuvazinin barikatlarına ulaşılamaz.

400 bin işçinin "memurlaştırılması" karşısında sessiz sedasız duran, arada bir de gazetelere beyanat veren DİSK yöneticileri aksini mi iddia ediyorlar? O halde işte meydan!

POLİTİK BİR YENİLGİ : 6 ARALIK EYLEMLERİNİN İPTALİ.

Geçtiğimiz günlerde Türkiye devrimci hareketini yakından ilgilendiren ve üzerinde yoğun tartışmaların yapıldığı bir konu vardı. TÖB-DER'in 6 Aralık'ta yapmayı kararlaştırdığı miting ve yürüyüşleri iptal etmesi... Konuyla ilgili herkes birşeyler söyledi, ancak sorunu enine boyuna tartışana ve bir sonuca varana rastlanmadı. Tartışmalar genellikle "doğruydu-yanlıştı" ikilemi etrafında yoğunlaştı, fakat bu sırada birçok gerçek gözardı edildi. Hatta birtakım çevreler asıl olayı bir yana bırakarak suçu devrimci gençlere aramaya çalıştılar. Bunların kendi revizyonist ve oportünist dünya görüşlerinden kaynaklanan beceriksizliklerini, 6 Aralık için yurdun dört bir yanına dağılan devrimci gençlere yıkmaya çalışmalarını ve hatta daha da ileri giderek gençlerin genel merkezi işgal ettikleri yaygarasını koparmalarını doğal karşılıyoruz. Devrimci gençler genel merkezi işgal etmemiştir. Miting için herşeyi göze alarak Kayseri'ye giden ve iptal kararından sonra Ankara'ya dönen bir gurup genç kararın mahiyetini öğrenmek üzere TÖB-DER Genel Merkezi'ne gitmişler,ancak genel merkez yöneticisi bir kişinin kendilerine paralı asker gözüyle bakmasını ve hitabetmesini protesto etmişlerdir. Bir kısım çevreler bu olayı çarpıtarak devrimci gençleri gözden düşürmeye ve kendi korkaklıklarını gizlemeye çalışmaktadırlar. Ancak revizyonizmin kokusu çıkmış, takke düşmüş kel görünmüştür.

Olaylara Türkiye devriminin çıkarları ve Türkiye halkının kurtuluş kavgası açısından baktığımız için 6 Aralık kararıyla ilgili görüşlerimizi belirtmeyi gerekli gördük. Bu davranışımız hiçbir zaman bir demokratik kitle örgütünün iç işlerine karışmak olarak değerlendirilmemeli; aksine devrimci bir örgütün daha başarılı olmasını istemenin ve onu belli sınırlar içinde eleştirmenin devrimci bir görev ve sorumluluk olduğu kabul edilmelidir.

Devrimci, ilerici, yurtsever öğretmenlerimizin ekonomik-demokratik mücadele örgütü olan TÖB-DER sınıflar savaşı içerisinde emekçi sınıf ve tabakalardan yana olmak zorundadır. Çünkü öğretmenler de emperyalizmin ve oligarşinin sömürüsü ve tahakkümü altındadır, bugünkü düzen onların çıkarına olmayan bir düzendir. Bazı revizyonist, kişi ve örgütler devrim yapmaya elli yıldır niyetli olmadıkları için sürekli olarak demokratik örgütlerin sadece kendi meseleleriyle uğraşmaları, boyundan büyük işlere kalkışmamaları istenmektedir. Halbuki devrimci mücadele bir bütündür ve kitle örgütlerinin kendi sorunlarıyla politik mücadeleyi kaynaştırması, bu bayların iddia ettikleri gibi kitle örgütlerinin parti yerine konulması demek değildir. Devrime niyeti olmayan ve particilik oynayan kişi ve örgütlerden zaten başka birşey beklenmezdi. Emekçi sınıflar ve onların ekonomik-demokratik mücadele örgütleri, "bizim sorunlarımız halkımızın sorunlarından ayrı değildir" dedikleri zaman onlara şunu demek gerekecek bu baylara göre: "Bu işlerle uğraşmak partinin(!) görevidir. Siz çizmeden yukarı çıkmayın bakalım. Biz uğraşıyoruz işte, siz meslek sorunlarınızı çözmeye çalışın. Hem sizin neyinize sosyalizmin meselelerini tartışmak v.b." İşte Türkiye devrimine elli yıldır hakim olan sağ çizgilerin demokratik kitle örgütü anlayışları böyle.

TÖB-DER'in bu kararında da bu görüşlerin etkisini ve uzantısını görmekteyiz. Kitle eylemlerinden ve devrimci hareketlerden öcü gibi korkan, her zaman "aman kıpırdamayın, faşizm gelir" diye feryat eden -sanki öğretmenlerin öldürülmesi, kıyılması, derneğin kapatılmak istenmesi, devrimci gençlerin hergün sokak ortasında vurulması faşizm değil de "demokrasinin icaplarından"mış gibi, sanki bizim gibi bağımlı ve sömürge ülkelerde kimi zaman sertleşen (12 Mart gibi) kimi zaman yumuşayan ve parlamenter demokrasi diye adlandırılan sürekli bir faşizm yokmuş gibi- çizgi ve örgütler, TÖB-DER'in yönetim organlarında çoğunluk oldukları için hemen kararı iptal etmişler, korkaklığın ve teslimiyetin, burjuvaziden icazet alarak devrimci mücadele yapmanın bataklığına iyice gömülmüşlerdir.

FAŞİZM DEMOKRATİK KİTLE EYLEMLERİNİ VE AKTİF MÜCADELEYİ DEĞİL, KORKAKLIĞI, PASİFLİĞİ VE SESSİZLİĞİ SEVER.

Bir örgütün niteliğini belirleyen şey, onun eyleminin muhtevasıdır. Dergilerde faşizm aleyhine yazı döktürmek tek başına birşey değildir. Önemli olan kitleleri faşizme karşı seferber edebilmektir. Bu yapılmadan, eylem kararını iptal ederek "faşizme tırmanış imkanı vermedik", "faşizme geçit vermedik, faşizmin provokasyonuna gelmedik, oyunu bozduk" gibi ahkâm kesmeler ne söyleyene birşey kazandırır, ne de devrimci öğretmenin ve halkımızın kurtuluş mücadelesine...

Bazı kesimler ise, kararın iptalini"akıllı bir geri çekilme(!)" diye nitelendirmektedir. Halbuki 5 Aralık gününe baktığımızda, İçişleri Bakanı'nın hareketleri kanunsuz ilan ederek derneği kapatma tehdidini savurduğunu ve bunun üzerine kararın iptal edildiğini görürüz. Yani açıkça zor karşısında eylemler iptal edilmiştir. Bu ne biçim akıllı bir geri çekilme ki, bakan "höt" deyince "tamam biz vazgeçtik" denebiliyor?

Bugün son derece yoğunlaşan faşist saldırılar karşısında "faşist baskıları protesto" mitinglerinin "faşizm gelir, aman provokasyona gelmeyelim" teraneleriyle iptal edilmesi provokasyon mantığının acı sonucudur, faşist baskıya teslimiyettir.

CHP, TİP, TSİP ve benzeri örgütlerin meşrulaştırdığı "provokasyona gelmeyelim, oyununa gelmeyelim"mantığı giderek kitlelerin en doğal haklarının kısıtlanması karşısında demokratik, ilerici-devrimci kuruluşların yoğunlaşan faşist baskılar karşısında yalnız bırakılmaları durumunu yaratmıştır. Nerede bu "sosyalist" partilerimiz, nerede Halk Partisi'nin yöneticileri, yüzlerce işçi işten atılırken onlarca devrimci öldürülürken, nerede DİSK yöneticileri?Yüzlerce SSK işçisi işten çıkarılırken ve binlercesi de memur yapılarak sendikal haklarından mahrum edilmeye çalışılırken"Provokasyona gelmeyerek(!)", onlarca gencin ölümünü engelleyebildiler mi? Binlerce işçinin haklarının gasbedilmesini durdurabildiler mi? Hayır, sadece kitlelere yılgınlık yaymaya ve faşizmi cesaretlendirmeye hizmet ettiler ve ediyorlar.

Bu olaylarda demokratik kitle örgütleri arasındaki bağın zayıflığı, 6 Aralıkta açıkça görülmüştür. AYÖD ve birkaç örgütün dışında genellikle sağ çizgilerin hakim olduğu birçok örgüt eylemlerden desteğini çekmiştir. Türkiye devriminden sorumluluk duyan devrimciler olarak görevimiz bütün örgütlerdeki olumlu yanları desteklemek ve demokratik kitle örgütleri arasındaki ilişkiyi sağlıklı bir yapıya kavuşturmaktır. Bu da kitle örgütlerinin devrimci eyleminin birliğini sağlamakla mümkündür.

SONUÇ:

Anti-faşist, anti-emperyalist öğretmenlerin kitle örgütü olan TÖB-DER'in 6 Aralık eylemlerini zor karşısında iptal etmesi politik bakımdan bir yenilgidir.Ve kitleleri örgütlerine güvensizliğe sevkedici bir durumdur.

5 Aralıktaki gelişmelere göre değişik hareketler yapılabilirdi. "Hukuk durmuş, zor başlamış"sa, TÖB-DER kendi tayin ettiği alanda, İçişleri Bakanı'nın ve hükümetin kanunsuz davranışını protesto edebilirdi.

Ülkemize 50 yıldır hakim olan ve 1965'lerden sonra bizzat kendi içinden çıkan fakat tümüyle ondan arınamayan devrimci çizgiler tarafından geriletilen sağ çizgiler, 12 Mart sonrası durumdan yararlanarak tekrar Türkiye devrimine musallat olmaya çalışmaktadırlar. Güçlü bir işçi sınıfı hareketinin olmayışı demokratik kitle örgütlerinin görevlerini tam anlamıyla yapmalarını engellemektedir. TÖB-DER yönetim organlarındaki karışıklık Türkiye soluldan soyutlanarak ele alınamaz.

İptal kararına çeşitli nedenlerle katılmak durumunda kalan ancak revizyonistler gibi düşünmeyenler de bu konuda özeleştiri yapmalıdırlar. Çünkü devrimci sorumluluk bunu gerektirmektedir.

Mücadeleleri sekteye uğratılsa bile yurtsever, ilerici, devrimci öğretmenlerimiz, halkımızın kurtuluş kavgasına yürekleriyle, bilekleriyle katılmaya devam edeceklerdir ve bunu şerefli bir görev olarak kabul edeceklerdir.

IRAN HALKLARININ MÜCADELESİ FAŞİST ŞAH REJİMİNİ YIKACAKTIR

Emperyalizmin Orta Doğu'daki jandarması faşist İran Hükümeti, İran halklarının kurtuluşu için çarpışan on yiğit devrimciyi idam etti.

İran halkları otuz yıldır emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele ediyor. On devrimcinin daha katledilmesi halkların yılgınlığını değil kinlerini bileyecektir.

Onların suçu neydi? Ülkeyi emperyalizme peşkeş çeken ve sömürülerinin devamını sağlamak için hergün binlerce kişiyi işkenceye çeken üç "SAVAK" ajanını ve ABD emperyalizminin üç ajanını ölümle cezalandırmaktı.

İran faşizmi yalnız kendi halklarına kurşun yağdırmakla kalmıyor. Orta Doğu'da Dofar ve Umman halklarının mücadelesini de kana boğmaya çalışıyor. Ama terör ve cinayetler Vietnam ve Kamboç halklarının mücadelesini nasıl durduramadıysa, İran halklarının mücadelesini de durduramayacaktır.Ve bugün binlerce genç, işçi, köylü öğrenci, halklarının kurtuluşu için her an ölmeye hazır ve dünya halkları onlarla beraber.

Biz, Türkiye'li devrimciler de İran halklarının kurtuluş mücadelesinde onlarla beraberiz. Çünkü emperyalistler ve faşistlerin bizi ezmekte birleştikleri günümüzde, biz de kardeş halklar arasındaki dayanışmayı hızlandırmalı, enternasyonel ruhu geliştirmeliyiz.

Bir süre önce faşist İran Şahı ülkemize gelmişti. Biz devrimciler emperyalizmin işbirlikçilerinin birbirleriyle ilişkileri sıklaştırmalarından kuşku duymalıyız. Çünkü onların,birlikleri sömürülerini daha fazla arttırmak, halkların mücadelelerini engellemek içindir. Ne yazık ki, bu çok basit gerçeği bazı çok ihtilalci(!) baylarımız anlamak istemiyorlar. Biz devrimciler burjuvazi arasındaki bu ilişkilerin sebebini halka göstermeyip başka hedefler seçersek örneğin, Şah'ın gelişinde bazı oportünist ve revizyonist guruplukların yaptığı gibi"İran Şahı'nın anti-emperyalist tavrı vardır" diyerek onu protesto etmezsek, onun baskı ve zulmünü,emperyalizmin işbirlikçisi olduğunu halkımıza göstermezsek burjuvazinin kuyruğuna takılmaktan kurtulamayız. Ve bu baylarımız, "Faşist Şah Defol", "Katil Şah Defol" dememeliyiz, çünkü İran Üçüncü Dünya ülkesidir (ne menem şeyse) ve emperyalizme karşı tavırları vardır dediler. Ve bütün oportünist çok ihtilalci(!) fraksiyonlar aynı yerde birleştiler. Emperyalizmin kuklaları yönetimleri överek...

Emperyalizmi ve onun yönlendirdiği oligarşik diktaları, faşist yönetimleri överek onun anti-emperyalist olduğunu söylemek, halkların mücadelesini hiçe saymak, emperyalizme yardım etmek olmuyor mu? Ve bu burjuva milliyetçi bir siyaset değil midir?

Bu konuda özellikle "Halkın Sesi" revizyonistlerinin tavrı enteresandır. Şunu söylüyor: "İki süper devlet kahrolsun, İran-Türkiye dost olsun." İlk bakışta gayet hoş geliyor kulağa... Elbette emperyalistler kahrolsun ama, bu nasıl geri bıraktırılmış "yeni sömürge" tipinde ülkeler ki, emperyalizme tavır alıyor ve ordularını emperyalizmin ve kendi sömürüsünün çıkarlarını korumak için en modern ithal malı silah donatım ve gereçlerle iç savaşa hazırlıyor? Binlerce emperyalizm ajanı ülkede kol geziyor?

Diğer ülkelerden kaçan binlerce karşı devrimci oralarda besleniyor, işkencecilik yapıyor, ülke emperyalistlere peşkeş çekiliyor?

Yalnız kendi halklarının kurtuluş mücadelesini değil, diğer halkların kurtuluş mücadelelerini de bizzat bu ülkelerin ordularınca işgal ediliyor(Dofar ve Umman'da olduğu gibi) . Doğrusu böylesi anti-emperyalist tavrı biz hiç anlayamadık.

İran Faşist Şah Rejimi sanmasın ki, on devrimciyi daha katletmekle İran halklarının mücadelesini boğacaktır.

Boğamayacaktır! Vietnam'da,Kamboçya'da boğamadılar, Türkiye'de yüzlerce proleter devrimci ve yurtsever katledildi. Halkımızın mücadelesini durduramadılar.Mücadele bugün daha yüksek boyutlarda sürüyor.

Ve elbet birgün İran ve tüm ezilen halkların kurtuluşu sağlanacak ve bu yolda düşen devrimcilerin kanı yolumuzu aydınlatacak. Anıları bize önder olsun...

KAHROLSUN FAŞİST ŞAH REJİMİ

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE FAŞİZM

YAŞASIN TÜRKİYE VE İRAN HALKLARININ KARDEŞLİĞİ

EGE TÜTÜN ÜRETİCİLERİ SENDİKASI

'ETÜS' KURULDU.

ETÜS, yıllardır dağınık ve örgütsüz olan, tefeci tüccarlar ve soyguncu şirketler tarafından tütün üreticilerini birleştirmek ve sömürüye karşı ortak mücadele etmek amacıyla kurulmuştur.

EGE Tütün Piyasasının açılması nedeniyle bir bildiri yayınlayan Sendika, tüm tütün üreticilerini, tütünlerini tüccara ve yabancı şirketlere ucuza kaptırmamak için Sendikada toplanmaya ve kararlar almaya çağırmıştır.

Sendika, içinde bulunulan ekonomik koşullarda, tütün baş fiyatının 55 TL ve taban fiyatının 40 TL;ortalama fiyatın da 47 TL olması gerektiğini vurguladı.

FAŞİST TERÖR SEYDİŞEHİR İŞÇİLERİNİ YILDIRMADI.

Yurdun dört bir yanında yoğunlaşan faşist saldırıların bir örneğini geçtiğimiz günlerde Seydişehir'de gördük. Birkaç yıl öncesine kadar küçük bir kasaba olan Seydişehir, Alüminyum tesislerinin kuruluşundan sonra bir canlılık kazandı. Fabrikanın faaliyete geçtiği günlerde henüz köylülükten yeni kopmuş işçiler, sarı sendikaların ağına düştüler. Ancak devrimcilerin kararlı mücadeleleri sonucu Özgür Alüminyum İş Sendikası bütün işçileri çatısı altına toplayabildi.

Geçen dönem toplu sözleşme yetkisi alan Özgür Alüminyum İş, işçilerin ekonomik mücadelesini yürütme çabasındayken, 1974 yılında Türk-İş'e bağlı Türk Metal İş Seydişehir'de şube açtı. 130 üyesi olan bu sendikanın bütün masraflarını Türk-İş ve AP Milletvekilleri Oğuz Atalay ve Necati Kalaycıoğlu karşılamaktaydılar. Özgür Alüminyum İş'in ise 8600 üyesi vardır. Öte yandan Türkeş'in de konuyla ilgilendiği ve tosuncuklarına "Özgür Alüminyum İş diye bir sendika istemiyorum" diye direktif verdiği bilinmektedir.

Özgür Alüminyum İş Sendikası 1975 yılında DİSK'e katılmak istedi . Bu amaçla yapılan toplantıyı Konya'dan getirtilen iki otobüs dolusu faşist sabote etti. Amaçları toplantıyı yaptırmayıp DİSK'e katılmayı engellemekti. İşçiler saldırıya cesaretle göğüs gererek faşistleri püskürttüler ve şehir dışına kadar kovaladılar .

Geçtiğimiz yılın Aralık ayında Özgür Alüminyum İş Sendikası'nın tekrar toplu sözleşme yetkisi alacağını gören faşistler işçileri korkutmak için saldırıya geçtiler. 22-23 Aralık günleri işçileri tahrik eden komandolar bir işçiyi de dövdüler. Bunun üzerine işçiler fabrikada ve çevrede düzeni sağlamak için tedbir aldılar. Bildiri dağıtmak cesaretini bile gösteremeyen faşistlere 24-25 Aralık günlerinde Ankara'dan milli (!) silahlarla donatılmış bir komando gurubu yardıma geldi.

26 Aralık Cuma günü Türk Metal-İş'e ait bir araçtan fabrika önünde gelişigüzel ateş edilmeye başlandı. İşçiler kararlı bir şekilde saldırganlara karşı koydular. Saldırı sırasında Ülkü Ocakları ve Metal İş üyesi bir kişinin öldüğü duyuldu. Birçok işçi de yaralanmıştı.

Aynı gün Konya'dan helikopterlerle askeri birlikler indirildi fabrika çevresine... Baştan beri faşistleri kollayan polis, faşistlerin TÖB-DER, TÜTED ve Özgür Alüminyum İş Sendikası'nın, bazı siyasi partilerin binalarını tahrip etmesine de ses çıkarmadı.

Olaylardan sonra Özgür Alüminyum İş yöneticileri hakkında tutuklama kararı verildi. Bu, işçiyi kendi devrimci sendikasından koparma oyununun bir parçasıdır. Ancak sendika yöneticileri değil de yüzlerce işçi bile tutuklansa işçiler ve devrimciler yine faşistlere ders verecek güçteler . Bütün gerici kişi ve kurumların desteğine rağmen Seydişehir' deki işçileri ve devrimcileri faşist terör ve baskı yıldıramadı. Onlar faşizme karşı yiğitçe savaşmasını bildiler ve bundan sonra da aynı ruhla saldırıları püskürtecekler.

Seydişehir'de olan olaylar, üniversitelerde, kırsal yörelerde ve büyük sanayi merkezlerinde ; kısacası hayatın bütün alanlarında süren amansız bir kavganın , emekçi halk ile onun düşmanları arasındaki kavganın bir parçasıdır. Bu kavga her yerde, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da tüm karşı devrimci baskılara ve devrimci mücadele saflarındaki teslimiyetçi eğilimlere rağmen emekçi halkın nihai zaferine kadar yükselerek sürecektir!

CHOU EN LAİ (1898-1976)

Chou, bir aristokrat ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Tien-sin'de orta ve lise öğrenimini tamamladıktan sonra üniversite eğitimi için Japonya'ya gitti.Çin'de öğrenci ayaklanmaları patlak verince hemen geriye dönen Chou aktif olarak mücadeleye katıldı ve tutuklandı. 6 ay sonra serbest kalınca Fransa'ya eğitimini tamamlamaya gitti. Fransa'da arkadaşlarıyla beraber ÇKP'nin Avrupa kolunu kurdu. 1924'te Çin'e döndüğünde, Komüntang'la işbirliği yapan ÇKP tarafından Whampoa Askeri Akademisi'nde görevlendirildi ve akademi komutanı Çan Kay Şek'in yardımcısı olarak bir süre çalıştı.

1926-27 ayaklanmalarında aktif rol alan Chou, Parti kademelerinde hızla yükseldi. Hem askeri akademideki görevinde ünlü komutanların güvenini kazanmış,hem de Şanghay ve Nanchang ayaklanmalarının yöneticisi olarak ünlü bir savaş kahramanı olmuştu. Moskova ziyaretinde de Stalin'in tam güvenini kazanmıştı.

Uzun Yürüyüş'te Mao'nun yanında ordu politik komiseri olarak yer alan Chou, parti için çatışmalarda da Mao'nun yanında yer aldı ve ikisi arasında bugüne kadar hiçbir zaman bozulmayan bir ilişki doğdu.

Aynı yıllarda diplomat olarak görev almaya başlayan Chou, Çan Kay Şek'le anlaşıp Japon işgaline karşı savaşı örgütlemeye çalıştı. Bu görevinde oldukça başarılı oldu. 1945'te devrimci iç savaş yeniden başladı. 4 yıl süren savaşı Mao ile birlikte başarıyla yönettiler ve 1949'da zaferi kazanıp Çin Halk Cumhuriyeti'ni kurdular.

Chou yeni hükümetin ilk başbakanı olarak görev aldı ve günümüze kadar bu görevini sürdürdü. 1950-de Mao ile beraber Moskova'ya gidip Stalin ile 30 yıllık dostluk anlaşması imzaladı. 1955'te Bandung Konferansı'nın toplanmasındaki rolü diplomatik hayatının en büyük başarılarından biridir.Aynı yıl Çin-Amerikan büyükelçiler arası görüşmeleri başlattı. Sovyetler Birliği ile Polonya,Macaristan ve Çekoslovakya arasındaki anlaşmazlıklarda arabuluculuk yaptı. 1957'den itibaren Sovyet-Çin çatışması açığa çıktı ve Chou , ÇKP'nin görüşünün sözcülüğünü yapmaya başladı.

Büyük Kültür Devrimi sırasında , sağ ve sol guruplar arasında vazgeçilmez adam olarak yer aldı. 1970'lerde bütün dünya ile geniş diplomatik ve ekonomik ilişkilere girişti. Çin Halk Cumhuriyeti'nin Birleşmiş Milletler'e kabul edilmesini sağladı. ABD ile yakın ilişkiler kurulmasında aktif rol aldı.

Son bir yıldır ise hasta olduğu için Çin Halk Cumhuriyeti'nin yönetiminde fazla bir etkisi görülmüyordu. Görevlerini yardımcısı Teng Hsiao Ping yürütüyordu.

HİNDİSTAN

ve REVİZYONİST POLİTİKALARIN KADERİ !

Hindistan Başbakanı İndira Gandi geçen yılki sıkıyönetimin bir "sosyal ateş-kes" ilanı olduğunu belirtiyordu. Oysa sınıf savaşında taraflar, başbakan dahi olsa, kişilerin laflarıyla ateşkesmezlerdi ve bunun aksi tarihin akışını durdurabilmenin gülünç iddiasıydı. Nitekim Gandi'nin kendisi de, gerçekte, bu "sosyal ateş-kes"in, kabaran sosyal mücadelenin tehdit ettiği iktidarının ve emperyalist sömürünün son bulmasını bir süre erteleyebilmekten öte bir amacı olmadığını ve sonuçta sadece sınıf savaşını daha da kızıştıracağını biliyordu.

İşte bu durumda, SSCB ve Ülke'deki O'nun tezlerini benimseyen Hindistan Komünist Partisi, nasıl oluyor da iktidara alkış tutuyor, kendinden başka bütün komünist adını taşıyan partilerin, demokratik kitle örgütlerinin yasaklanıp, lider ve taraftarlarının tutuklanmasına, hatta katledilmesine; bunun yanında, grevlerin yasaklanmasına, halkın emperyalizme ve müttefiki iktidar sınıflarına karşı mücadelesini boğma çabalarına, göz yumuyor hatta onaylıyordu? Ülke devrimcilerinin Hindistan (İndia)(1) Komünist Partisi adına bir harf ekleyerek onu İndira Komünist Partisi olarak anmaya başlamasının üzerinden çok zaman geçmişti.

Gerçekte revizyonistlerin bu kaçınılmaz kaderine yüzyıl başından beri ne ilk, ne de son kez rastlanıyordu ve artık bu tür olaylar dünyada Marksistleri şaşırtmıyordu. Acaba Hindistan'da ve bölgesindeki Pakistan, Bengaldeş ve Seylan'da, Çin'in ve taraftarı partilerin siyaseti yukarıdakilerin tam zıddı mıydı?

Bu yazımızda, Hindistan'da işçi sınıfı mücadelesini ve HKP'ni tarihsel gelişimiyle ele alarak, bir yandan bunda saklı olan derslere ülkemiz proleter devrimcilerinin dikkatini çekerken, öte yandan revizyonistlerin "yerli" görüş ve siyasetlerinin Hindistan'da çok önce yaşanmış örneklerini teşhir edeceğiz.

Ne var ki bunun, o ülkedeki egemen ekonomi ve siyaset, özellikle de II. Emperyalist Savaş ertesi emperyalist sömürü siyasetini belirleyen karakteri incelemeden ele alınamayacağı açıktır. Ayrıca bu son nokta, bizim, Türkiye ile benzer yapıdaki diğer ülkelerle arasında bu açıdan ortaya çıkan "benzerlikleri" teşhis etmemizi de sağlayacaktır. Elimizdeki sayıda bu konuları ele alacak, gelecek sayımızda da HKP'nin mücadelesi, çeşitli bölünmeleri, sapmaları ile birlikte sıkıyönetime varan günlere kadar incelemeye çalışacağız.

Sıkı Yönetim ve "LÜKS ANAYASA"

Geçtiğimiz yıl 26 Haziran'da, Hindistan'da ilan edilen sıkıyönetimin yabancı olmadığımız gerekçeleri, Başbakan Gandi tarafından şöyle açıklanıyordu: "Demokrasiyi tahrip girişimleri, ülkeyi bölme çabaları, aşırı sağ ve solun devlet bütünlüğünü tehdit eden eylemleri..."(2) Bu gerekçelere mevcut "özgürlüklerin" halk için lüks olduğu ekleniyor ve bu "lüks"ten yararlanan 26 siyasal parti ve pek çok kitle örgütü kapatılarak yasa dışı ilan ediliyordu. Resmi açıklamalarda, başta sayısı 50-60 olarak ilan edilen tutuklu sayısının, Temmuz başında 900'e, Ağustos sonunda da 10.000'e ulaştığı Haberalma Bakanı tarafından açıklanıyordu. Oysa ülke dışına sızan haberler her defasında bu sayıların 4-5 misli olduğunu belirtiyordu. Gandi'yi, 1971 seçimlerinde devletin mali ve diğer olanaklarını ve mahalli idarecilerin baskısını kullanarak seçim yolsuzluğuna başvurduğundan dolayı mahkum eden 11 Haziran tarihli mahkeme kararı, 11 Ağustos'ta temyiz mahkemesinde görüşülüp sonuçlanacakken, üç gün önce, muhalif üyeleri tutuklu bulunan Parlamento, makable şamil olarak seçim yasasını iptal ediyor ve seçim yolsuzlukları hakkındaki karar yetkisini Cumhurbaşkanı'na devrediyordu. Bayan Gandi'ye göre, artık "Batı tipi demokrasilerin Hindistan için uygun olmadığı deneylerle saptanmıştı."(3)

DOĞU'daki "BATI DEMOKRASİSİ"

1746 yılında başlayan, Hindistan'da kendi sömürge yönetimlerini kurmak isteyen İngiltere ve Fransa arasındaki savaşlar 1763 Paris anlaşmasıyla İngiltere lehine sonuçlanmış; 1857-58 yıllarındaki yerli askerlerin ayaklanmasından sonra da Hindistan doğrudan İngiltere Krallığı'na bağlanmıştır. İngiliz sömürgeciliğinin yerini yeni sömürgeciliğe bırakmak zorunda kaldığı 1947 yılında Pakistan ve Hindistan ayrılıyor; Nehru, Hindistan'ın ilk başbakanı ve dışişleri bakanı olarak ülkenin bağımsızlığını ilan ediyor ve böylece daha sonra dünya burjuva basını tarafından efsaneleştirilecek "Batı demokrasisi"nin Doğu'daki temelleri atılmış oluyordu.

Ne var ki, bu "demokrasi" daha ilk yıllarında, 1946'da Haydarabad'da toprak ağalarına ve Nizam'a karşı başlayan ve 1950'ye kadar süren köylülerin silahlı ayaklanması üstüne ordularını gönderiyordu. Bu yıllardan, Bayan Gandi'nin babası Nehru'nun ölümünden (1964) iki yıl sonra başbakanlığı devraldığı tarihe kadar geçen dönemde, Mahatma Gandi ve Nehru'nun İngiliz sömürgeciliğine karşı 1920'lerde başlayıp gelişen ünlü mücadelelerindeki burjuva-demokratik izlerden artık eser kalmamıştı. Emperyalist egemenlik gelişirken, ülkedeki müttefiki tekelleşen işbirlikçi burjuvazinin toprak ağaları, tarım burjuvazisi ve diğer bazı burjuva kesimlerle paylaştığı iktidarı güçlenmişti. Bayan Gandi'nin demokrasisinde, işçi-köylü kitlelerin kendiliğinden ya da bilinçli mücadelelerinin, İngiliz sömürgeciliği döneminin terörünü hatırlatan yollarla bastırılmaya çalışılması artık olağandı...

"Hükümet, İngilizlerden miras kalan, mahkemesiz ve hatta bazen şikayet olmadan tutuklama gibi pek çok olağanüstü gücü harekete geçirmiştir. Daha bu sıkıyönetim başlamadan önce, tâbi oldukları işkenceler ve genel kötü şartlar bakımından Saygon'dakine benzeyen, tahmini 30.000 komünist ya da komünist olduğu iddia edilen siyasi mahkûm bulunmaktaydı. 1967'den bu yana birkaç yüz böyle mahkûm cezaevlerinde katledilmiştir. Gecekondularda ve köylük alanlarda, yoksul kent halkı ve tarım emekçileri arasında, polis ve Bayan Gandi'nin Kongre Partisi tarafından kiralanmış olması aşağı-yukarı kesin olan çetelerce diğer katliamlar sürdürülmüştür. Naksalit gerilla hareketlerinin başladığı 1967'den bu yana kaç binlerin öldürüldüğünü kimse bilmiyor... Bunların çoğu Naksalit de değil, ancak durmadan artan yoksulluklarını protesto eden köylü ve işçilerdi. Sıkıyönetim ilanından daha iki hafta önce Haftalık Ekonomi Politika Dergisi, Yedek Merkezi Polis Kuvvetlerinin, açlık ve kıtlığın çok şiddetli olduğu Bihar Eyaleti'ndeki bir bölgeyi nasıl kordon altına alarak halka baskı işlemlerini uyguladıklarını ve onbeş yoksul köylüyü "Naksalit olmaları şüpheli" diye vurduklarını ele alan bir rapor hazırladı. 1971 Martında Andra Eyaleti'nde de, gerillalara yiyecek sağlanmasını kesmek amacıyla, 20.000 kişiyi bulan düzenli ve yarı düzenli ordu birlikleri o bölgeye gönderilmiş ve halk Vietnam'daki gibi kamplara, gerçek anlamıyla, sürülmüş ve tıkılmıştı.

Ayrıca, polisin ve tahminen iktidar partisinin desteğiyle, toprak ağaları tarafından düzenlenen özel katliamlar yaygınlaştı. Kongre Partisi hükümetine sahip olmayan iki eyaletten biri olan Tamil Nedu Eyaleti'nin Tanjavur bölgesindeki Kilvenmani köyünde meydana gelen cinayetleri herhalde biliyorsunuzdur. Burada, tarım işçisi olan 44 erkek, kadın ve çocuk kulübeye tıkılarak toprak ağaları tarafından kiralanan çetelerce, 1968 yılının Noel gecesinde, ölene dek yakılmıştı. Nedeni ise, daha yüksek ücret alabilmek için grev yapmaları ve grev kırıcı bir işçiyi öldürdükleri iddiasıydı. Bunu düzenleyen toprak ağaları, o bölgede çok iyi bilinmelerine rağmen, mahkemelerden "delil yetersizliği" nedeniyle suçsuz çıktılar.

Hindistan Komünist Partisi'nin (MKP)(Marksist) 650 ile 1.000 arası üye ve taraftarının 1972 Mart'ındaki Batı Bengal Eyalet Meclisi seçimlerinden önce Kongre Partisi tarafından kiralanan çetelerce nasıl öldürüldüğünü de herhalde okumuşsunuzdur. Aynı dönemde, çeşitli işlerde çalışan 40.000 MKP üyesi işçi ve parti taraftarı, Eyalet Polisi ve Yedek Merkezi Polis Kuvvetleri tarafından veya cani çeteleri tarafından evlerinden dışarı sürülmüştü. Bayan Gandi'nin şimdi seçim sırasında işlediği suçlar için saldırıya uğraması, Hindistan'da diğer alanlarda olup bitenler açısından çok gülünçtür; bu, Nixon'un Vietnam dururken seçimler sırasındaki kanunsuzluklarla suçlanmasına benzer."(4)

Sıkıyönetimin ilanı, Güneydoğu Asya halklarının kovduğu emperyalizmin, Asya'da arta kalan ve hızla çökmekte olan egemenliklerini korumak amacıyla Kıta'nın güneyine daha sıkı sarılmaya başlamasının ertesine rastlıyordu. Öte yandan, ülkede yoksul köylülerin ağa topraklarını işgalleri, tekelci işletmelerdeki sanayi işçilerinin grevleri, gençliğin devrimci eylemleri, kısaca, halkın bütün sınıf ve tabakalarının sömürü ve amansız baskıya karşı mücadele ve örgütlenmesi gelişirken, enflasyon ve işsizlik rekor düzeylere ulaşmış, hem burjuvazi içindeki hem de burjuvazi ile feodal sömürünün temsilcileri arasındaki çelişkiler kızışmış, iktidar olma yeteneğini yitiren iktidar sarsılmaya başlamıştı.

Ne sıkıyönetim ertesinde Gandi'nin açıkladığı, "büyük sermaye ve büyük basın tarafından desteklenen küçük fakat güçlü bir azınlığın meşru(!) hükümeti devirme"(5) iddiası ve bununla ilgili göstermelik tutuklamalar; ne de Ağustos'ta ilan edilen Gandi'nin 21 maddelik reform programının "başta ülkenin en fakir kesimine yardımcı olacağı"(6) iddiası gerçeği gizleyemiyordu. Çünkü daha bir önceki yıl 30 milyon iş saatlerine malolan grevleri yasaklayan sıkıyönetimin ve "sanayi tesislerini modernleştirmeyi teşvik için yatırımlar üzerindeki devlet kontrolunu gevşeten"(7) reform programının en baş destekçisi Gandi'nin yukarıda bahsettiği "büyük sermaye"nin "küçük fakat güçlü azınlığı" oluyordu. İşte bu sıkıyönetime ve böyle bir reform programına alkış tutanlar arasında bir de, 1971 genel seçimlerinde Gandi'nin Kongre Partisi'yle ittifak kuran Hindistan Komünist Partisi bulunuyordu.

DOĞU'daki "BATI KAPİTALİZMİ"

İngiliz sömürgeciliği döneminde, doğal olarak, Hindistan'daki ekonomik ilişkiler doğrudan İngiliz ekonomi politikası tarafından yönlendiriliyor, yani buradaki endüstri, ticaret, bankacılık İngiliz tekellerinin ve finans kapitalinin kolları olarak biçimleniyordu. Bir yandan yüzyıl başlarında ABD ve Almanya'nın Hindistan pazarına sızmaya başlaması, öte yandan sömürgeciliğe karşı milliyetçi akımların güçlenmesi, İngiltere'nin bu rakipsizliğini tehdit eder olmaya başlamıştı. Birinci ve İkinci emperyalist savaşlardan daha güçlü çıkan ABD emperyalizminin Hindistan'ın egemenliğini devralma arzuları, İngiltere'yi Hindistan'la bağlarını sıkacak tedbirler almaya zorladı. Bunlar arasında ithalat ve ihracatta İngiltere'yi tercih zorunluluğu, Dolar rezervlerinin dondurulması, ayrıca küçük endüstri ve imalatın gelişmesine izin verilmesi bulunuyordu. Bu arada Hindistan'da ilk çelik endüstrisi tesislerinin temeli atılıyordu.

Bu gelişmeler Hindistan'da sermaye birikiminin yükselmesine ve İngiltere'nin, diğer emperyalist güçlerin etkisi karşısında, Hint sermayesine göreli tavizler tanımasına yol açtı. Bunlara rağmen, bağımsızlık tanındığında, Hindistan'la ticarette ABD başta geliyordu. ABD'ne yapılan ihracat, jüt ürünleri yanında, dünyada giderek önemi artan mika, manganez ve monazit gibi stratejik madenleri kapsıyordu.

ARAŞTIRMA / İNCELEME

Bağımsızlık ertesinde, görünüşte yabancı sermayeye karşı savaş açılıyor, milli ekonomi yaratmaktan ve güçlü bir devletçilikten söz ediliyor ve bu arada İngiltere'ye ait önemli bazı işletmeler ve bankalar millileştiriliyor, aracı ticaret kuruluşları el değiştiriyor, değiştirmeyenlerin faaliyetleri ise kısırlaştırılıyordu. Kraliyet Bankası'nın millileştirilmesi, jüt, çay ve madencilik alanlarında, ticarette önemli işletmelerin Hint sermayesince devralınması, İngiliz sermayesinin gücünün geçici bir dönem için yıkılmasının başta gelen örnekleridir. Aynı dönemde, ABD'ne yapılan stratejik madenler ihracatı iyice kısılmış, US Steel ve Union Canbide gibi tekeller bu madenlerin Brezilya, Gana ve Gabon'dan sağlanması yollarını aramaya zorlanmış, öte yandan, Rourkela Çelik İşletmesi'ne Almanya'dan gelen katılma önerisi Sovyetler'in etkisi ve destek sağlamasıyla geri çevrilmişti.

Bu dönemde üst yapıda, İngiliz sömürgeciliğine karşı mücadeledeki burjuva demokratik yönler uygulanılmaya çalışılıyor; federal bir devlet örgütlenmesi, birincisi eyalet, ikincisi ülke düzeyinde yapılan seçimlerle gelen temsilcilerin oluşturduğu iki meclisli parlamento getiriliyordu(8). Bu meclislerde Komünist Partisi de, ileride göreceğimiz gibi, güçlü olarak diğer partilerin yanında temsil edilecekti. Ekonomik-demokratik, siyasal örgütlenme özgürlüğü, burjuva hukuk sistemi, İngiliz etkisinden kurtarılmış eğitim ve kültür, v.b. bu arada sayılmak gerekir.

Devletin, büyük ve orta sermaye ve toprak ağaları sınıfları tarafından üçlü sahipliği, devlet kapitalizminin hem güçlülüğünü, hem de güçsüzlüğünü belirliyordu. Çünkü bunlar, içlerinden birinin diğerlerine rağmen güçlenmesini kontrol ederken, aynı zamanda devlet sermayesinin kendi çıkarlarına yönelmesi için çatışıyorlardı. Gerçekte devlet kapitalizminin, Hindistan gibi ülkelerde büyük burjuvazinin oluşmasının ve emperyalist mihverde güçlenip tekelleşmesinin en etkili aracı olduğunu çağdaş deneyler bize göstermişti ve Hindistan da bu deneyi geçirmeye hazırlanıyordu.

Ekonomide, ikinci planla ağır endüstriye yönelinmesi, yabancı sermaye akışının sınırlandırılması, "devletçilik", dış politikada göreli bir otonomi ABD emperyalizmini hiddetlendirmişti. Ford Foundation ve Dünya Bankası devletçe gerçekleştirilmesi düşünülen endüstrileşme programlarına çatarken, Dünya Bankası iki özel sermayeli çelik tesisi için yardım öneriyordu.

Ellilerin sonunda, altmışların başında Hindistan, böylece II. Emperyalist Paylaşım Savaşı ertesindeki emperyalist sömürünün karakteristik bir örneğini oluşturmada hızla ilerliyordu. 1953'te reddedilen Rourkela çelik tesisleri için Almanya'nın katılım önerisi 56'da kabul ediliyor, bunu, İngiltere ile benzer bir anlaşma izliyordu. 1948 ile 1955 arasındaki yedi yılda 284 işbirliği anlaşması hükümet tarafından onaylanmışken, bu sayı, 1956' da 82, 57'de 81, 58'de 103, 59'da 150 ve 60'da 380 olmuştu. 1960'ı izleyen yıllarda ise 300-400 arasında değişiyordu.(9) 1963'ten önce yapılan 2.000 anlaşmadan 1750'si mali katılım dışındaki teknik düzeyde olan anlaşmalardı. Daha sonraki anlaşmalarda mali işbirliğinin payı artmış olmasına rağmen bu özellik korunmuştu. Gerçekte bu, emperyalist sömürünün sözü edilen dönemdeki evrensel bir özelliğinin genel örneğidir. Yabancı tekeller işbirliği anlaşmalarında Hindistan'daki teknolojik araştırmayı tamamen engelliyor, teknik bilgi vermekten kaçınıyor, bu tür konuları kendi gönderdiği uzmanlar çerçevesinde sınırlıyordu. Bu ve benzeri unsurlarla bağımlılık katmerleştiriliyordu.

1960'dan sonra ABD'nin sağladığı sömürü olanakları İngiltere'ye kıyasla daha hızlı gelişiyordu. Bu durumu üç büyük emperyalist gücün 56-60 ve 61-64 dönemlerindeki işbirliği anlaşmalarının sayılarını belirten aşağıdaki tabloda görmek mümkündür (10):

	1956-60	1961-64
İngiltere	94	120
F. Almanya	36	38
ABD	18	77

1962'de Keşmir Bölgesi'ndeki Çin Halk Cumhuriyeti'yle sınır savaşı sırasında ABD'den askeri malzeme satın alınması, ABD ile olan bağımlılığı arttırmıştır.

1963'de Maliye Bakanı yabancı sermaye yatırımlarına "kapıların daha fazla açılacağını"belirtiyor, 1966'da Dünya Bankası'nın "tavsiyesi" üzerine devalüasyon gerçekleştiriliyor ve ticarette en geniş liberalleşme sağlanıyordu. Bu, Hint pazarlarına yabancı malların serbestçe akmasını sağlıyor, dış ticaret açığının hızla arttığını gören iktidar bu açığı kapatmak için yabancı sermaye ve "yardım"a daha davetkâr davranarak ülkenin bağımlılığını pekiştiriyordu.

İşte böylesine, kendi iç dinamiği olmayan, yukarıdan aşağı bir kapitalistleşme süreci oluşurken, zaten 1947 ertesinde bazı İngiliz işletmelerini devralarak bu süreç için potansiyel arz eden burjuvazinin öndeki kesimi, tekelleşerek emperyalizmin en güçlü müttefiki durumuna geliyordu. Öte yandan, Amerikan desteğindeki "Yeşil Devrim" ve benzeri uygulamalarla tarımdaki güçlü feodal ilişkiler kırılmaya çalışılıyordu. Ancak bunun önemli ölçüde gerçekleştiği söylenemez. Çünkü hem sınıfsal egemenlikte toprak ağalarının pay sahibi olması, hem de feodal ilişkilerin bir ölçüde sürmesi, emperyalizmin işine geliyordu. (Örneğin, tarımda modernleşmeye geçişin gecikmesi önemli besin maddelerinin üretimini düşük düzeylerde tutuyor, bu da, başta ABD, metropol ülkelerinin üretim fazlalarını, özellikle de sık sık tekrarlayan doğal afetler sırasında, açlığın ve sefaletin tehlikeli olduğu bu kritik dönemlerde, Hindistan'a istedikleri şartlarla ve diğer alanlarda bazı tavizler de kopartarak satmalarını sağlıyordu.)

SSCB ve Doğu Avrupa Ülkeleri çeşitli dönemlerde özellikle ağır endüstrinin kurulmasında ve diğer alanlarda önemli ekonomik yatırım ve yardımlar yapmışlardır. Bunların hemen hepsi de devletle işbirliği çerçevesinde gerçekleştirilen ve devlet kapitalizmini güçlendiren girişimlerdir. Özellikle Doğu Pakistan'daki bağımsızlık hareketine Pakistan ordusunun müdahalesi ertesindeki Hint-Pakistan savaşı sonrasında SSCB ile bağlar daha da güçlenmiş, SSCB'nin bu ülkeye askeri malzeme satışı ve yardımı artmıştı.

Hint-Pakistan savaşından sonra artan Amerikan düşmanlığı, egemen sınıflararası çatışmalar ve elbette, kabaran anti-emperyalist mücadele dalgasının etkisiyle ekonomide ve siyasette "milliliğe dönüş" yolları araştırmaya başlandı ve bir dizi tedbirler alındı. Devlet yatırımlarının genişletilmesi, liberalleşmenin sınırlandırılması yabancı sermaye ve imtiyazlarının kontrolü, dış politikada denge sağlamayı amaçlayan kararlar,bu tedbirlerin önemlileri arasındadır. Bunların yaratacağı sorunların çözümü için Gandi, SSCB'den daha fazla yardım ve destek gözetiyordu.

Ne var ki, ekonominin can damarları, petrol - kimya endüstrisi, madencilik ve diğer bütün alanlarda emperyalist kontrol sürerken ve siyasi iktidar emperyalizmin güçlü müttefikleri tarafından paylaşılırken, ekonomik-siyasal bağımsızlıktan söz edilemeyeceğini, ayrıca ne Sovyet desteğinin, ne de "millilik" demagojisinin bilinçlenen halkın mücadele dalgasını durduramayacağını kısa sürede Gandi de farketti. Doğu'daki "Batı Demokrasisi" ve "Batı Kapitalizmi" efsanesi kapanıyordu.

"Savaş hali (sıkıyönetim) ilânının hemen ertesinde Paris'te toplanan Batı Yardım Konsorsiyumu'nda, İngiltere, Almanya, Hollanda, İsveç, Uluslararası Kalkınma Birliği ve Dünya Bankası Hindistan'a 226 milyon Dolarlık yeni yardım sağladılar. Bu yardımla sağlanan krediler gelecek yıl içinde dış ödemeler dengesini rahatlatıyor, hükümetin büyük miktarlarda pirinç ve yağ ithalatı planlamasına olanak tanıyor ve geçen yılın 1,4 milyar Dolarlık büyük ticaret açığının etkilerini hafifletiyordu"(11).

NOTLAR:

1. "India", Hindistan'ın İngilizce deki yazılışı ve okunuşudur.
2. 27 Haziran ve 19 Temmuz 1975 tarihli Cumhuriyet Gazeteleri.
3. 11 Temmuz 1975 tarihli Cumhuriyet Gazetesi.
4. Hindistan'daki olayların adının açıklanmasını istemeyen bir izleyicisinin Monthly Review Dergisine gönderdiği mektup : "The crisis in India", Monthly Review, Eylül 1975, Cilt 27, sayı.4 ,s.41,42.
5. 19 Temmuz 1975 tarihli Cumhuriyet Gazetesi.
6. 9 Ağustos 1975 tarihli Cumhuriyet Gazetesi.
7. Aynı Kaynak.
8. 1950 Anayasası ile Eyalet Meclisi'nin (Rajya Sabha) üye sayısı 250 den çok olmamak üzere, Halk Meclisi'ninki (Lok Sabha) ise 500 ve daha fazla olarak belirlenmişti.
9. Prabhat Patnaik, "Imperializm on the Growth of Indian Capitalizm" , Explosion in a Subcontinent dergisi, Robin Blackburn, Pelican Books, Middlesex, 1975, s. 61.
10. Aynı Kaynak, S.68.
11. 'The Crisis in India', Montly Review, s.45,66

AYÖD GENEL KURULU

GENEL KURUL ,YENİ YÖNETİME TÜRKİYE ÇAPINDA FEDERASYONLAŞMA ÇALIŞMALARINI YÜRÜTME YETKİSİ VERDİ.

12 Ocak Pazar günü AYÖD(Ankara Yüksek Öğrenim Derneği) 1.Genel Kurulu yapıldı. Ankara'nın çeşitli yüksek okullarından gelen 200'ü aşkın delegenin katıldığı genel kurul doğru devrimci görüşün zaferiyle sonuçlandı.

Yoğun faşist saldırıların hızla arttığı bir ortamda yapılan genel kurulda *GENÇLİĞİN FAŞİZME KARŞI AKTİF MÜCADELESİNİN ZORUNLULUĞU* ve bu doğrultuda tüm grupların anti-faşist mücadelede eylem birliğinin sağlanmasının gerekliliği vurgulandı.

Faşizme karşı gençliğin mücadelesi ancak alabildiğine örgütlü olduğu ölçüde başarıya ulaşabilir. Örgütlülüğü sağlamak ise, dar grup çıkarlarını bir tarafa bırakmakla, örgüt disiplinine uymakla mümkündür. Sol içindeki ayrılıklar, faşizme karşı aktif mücadelenin yürütülmesinde engel olarak getirilmemelidir. Bu yoldaki tüm eğilimler mahkum edilmelidir.

Faşizme karşı mücadelede gençliğin devrimci eylemini savunan ve tüm ayrılıkçı eğilimleri mahkum eden genel kurul yandaki bildiriyi oy birliği ile kabul etti.

Baştan beri grupçu, ayrılıkçı tavırlarını sürdüren ve örgüt içinde örgüt havası estirmeye çalışan, "gerici" 'sağ' muhalefet ise devrimci gençliğin doğru politikasının karşısında bu ayrılıkçı tavırlarını bir süre için terketmek zorunda kaldılar.

Genel Kurul ayrıca yeni yönetime, gençliğin Türkiye çapında örgütlenebilmesini ve tek merkezi bir örgüt altında birleşebilmesini sağlayabilecek olan federasyonlaşma çalışmalarını yürütme yetkisini verdi.

Genel Kurulun teklifi üzerine Başkanlık Divanı aşağıdaki telgraf metnini, hapishanelerdeki tüm devrimcilere yollamıştır:

DEVRIMCI ARKADAŞLAR,

Sizler, faşizme ve emperyalizme karşı verdiğimiz kavgada faşizmin zindanlarına düştünüz. Bugün kavgaya aktif bir şekilde katılamıyorsunuz ama, bu kavgayı başka bir ortamda sürdürüyorsunuz. Bizler, içinde bulunduğunuz zor koşullarda sürdürdüğünüz mücadeleden güç alıyoruz.

Devrimci gençliğin mücadelesi yürüttüğünüz mücadelenin ışığı altında, halkımızın mücadelesinin bir parçası olarak, kurtuluşa kadar sürecektir.

Devrimci SELAMLAR
AYÖD 1. GENEL KURUL ADINA
BAŞKANLIK DİVANI

AYÖD I. GENEL KURULUNUN HALKIMIZA VE DEVRİMCİ GENÇLİĞE MESAJI:

Son günlerde emperyalizm ve oligarşi, yığınların yükselen kendiliğinden hareketleri, ekonomik demokratik talepleri karşısında baskı ve terörünü arttırmaya, faşist milislerini, gençliğin, işçilerin üzerine saldırtmaya başladı.

Ülkemizde, sürekli faşizmin klasik yöntemi haline gelmiştir bunlar... Bu, bir yandan kurumsal olarak faşizm yukarıdan aşağı mevcut devlet mekanizmasını kullanarak kitlelerin taleplerini engellemek, onları bastırmak,diğer yandan, aşağıdan yukarıya faşist milisleri vasıtasıyla ihtiyacı olan kamuoyunu yaratmak, kitleleri yıldırmak, dikkatleri esas hedeflerden uzaklaştırmak biçiminde bir program olarak karşımıza çıkmaktadır.

İşte, oligarşinin bu programı dikkate alınmadan faşist milislerin şu günlerdeki planlı ve silahlı saldırıları, cinayetleri anlaşılamaz. Fabrikalarda işçilere, kırsal alanlarda yoksul köylülere, Doğu Anadolu halkına ve üniversitelerde ilerici, yurtsever, devrimci gençliğin üzerine yönelik bu kanlı saldırıların kaynağı bir yandan tüm halk kesimlerinin yükselen mücadelesi ve buna bağlı olarak oligarşinin kendi iç tutarsızlığıdır. Tariş'te, Seydişehir'de işçiler üzerinde yoğunlaşan saldırılar, ve O TÜ Hacettepe'de, ADMMA'da, İstanbul Elazığ ve başka yerlerde devrimci gençlere sıkılan kurşunlar oligarşinin çizdiği kanlı tablodaki görüntülerdir. Ki, bu durum emperyalizmin III. bunalım döneminde metropol ülkelerde ve geri bıraktırılmış ülkelerde tüm dünya halkları üzerindeki kanlı sultalardan ayrı düşünülemez.

Devrimci gençler olarak, bu koşullarda bize düşen görevler nelerdir?

İlk önce, emperyalizmin ve oligarşinin kanlı saldırılarının , emperyalizmin III. bunalım döneminde geri bıraktırılmış ülkelerde olağan şeyler olduğunu anlamalıyız. Ve fakat bu duruma baş eğilmemesi gerektiğini, aktif ve tavizsiz mücadele vermemiz gerektiğini, örgütlü mücadele vermemiz gerektiğini en geniş yığınlara anlatmalıyız. Yani, karşımızdakileri birkaç başıbozuk olarak görmeyip, onları bağlı bulundukları bütünle birlikte teşhir ederek, en geniş yığınları anti-faşist mücadelede seferber etmeliyiz. Faşizme ve faşistlere karşı mücadele ile emperyalizme karşı mücadelenin ayrılmaz bir bütün olduğunu görebilmeliyiz. Faşizme karşı mücadeleyi, işçi sınıfının bağımsız siyasi mücadelesinin ışığında,devrim meselesinin bir parçası olarak yürütmeliyiz.

İkincisi, artan faşist saldırılar karşısında "aman faşizm geliyor; sıkıyönetim geliyor, en kötü demokrasi en iyi faşizmden iyidir" lafları arkasında "burjuva demokrasisi" sınırları içinde "demokrasi"den yana güçlerin siyasi şemsiyesi altına sığınmanın teorisi olan ve kitlelere faşizm karşısında pasifizmi öneren görüşlere ve tüm revizyonist ve oportünist görüşlere karşı uyanık olmalıyız. Faşizme ve faşistlere karşı aktif mücadeleden vazgeçmemeliyiz.

Üçüncü olarak, gençliğin devrimci eyleminin birliğini somut programlar ve açık hedefler doğrultusunda sağlamalıyız. Halkın mücadelesinin yanıbaşında, gençliğin en geniş anti-faşist cephesini yaratmalıyız. Pratikte bunun gerçekleşmesini Türkiye gençliğinin tek merkezi yığın örgütünün kurulmasında görüyoruz.

Devrimci gençliğin mücadelesi halkımızın mücadelesinin bir parçası olarak halkımızın kurtuluşuna kadar sürecektir.

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE OLİGARŞİK DİKTA

KAHROLSUN FAŞİZM

YAŞASIN HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ VE SOSYALİZM MÜCADELESİ

YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ

TÜRKİYE IRAK BORU HATTI İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ DEVAM EDİYOR.

DİRENİŞE KARŞI PATRONLARLA TOPRAK AĞALARI BİRLEŞTİLER, TOPRAK AĞALARI DİRENİŞİN BAŞARISININ YOKSUL KÖYLÜLERE ÖRNEK OLACAĞINDAN KORKUYOR, PATRONLAR DA, TOPRAK AĞALARININ YARDIMIYLA, KÖYLÜLERİ, İŞÇİLER YERİNE SİGORTASIZ VE DÜŞÜK ÜCRETLE ÇALIŞTIRARAK İŞÇİLERİN DİRENİŞİNİ KIRMAYA ÇALIŞIYOR.

BAYSEN-İŞ
Türkiye Bayındırlık ve Tüm Yapı İşçileri Sendikası yayın organı
BİRLİKTEN KUVVET DOĞAR
BİZLER TÜRKİYE-IRAK PETROL BORU HATTI İŞÇİLERİYİZ, NARLI'DAN, ARABAN'DAN URFA'DAN, MARDİN'DEN SESLENİYORUZ :
BUGÜNE KADAR DİRENDİK VE
DİRENİYORUZ
YAŞASIN BÜTÜN DÜNYA İŞÇİLERİNİN BİRLİĞİ
KÖYLÜ KARDEŞLERİMİZ;
SİZLERİ BU BORU HATTINDA BİZİM YERİMİZE SİGORTASIZ VE DÜŞÜK ÜCRETLE ÇALIŞTIRARAK, DİRENİŞİMİZİ KIRMAK İSTİYORLAR. BİZİM PATRONLARDAN, SİZİN TOPRAK AĞALARINDAN KURTULUŞUNUZ ONLARA KARŞI VERECEĞİMİZ ORTAK MÜCADELEMİZLE OLACAKTIR
YAŞASIN İŞÇİLERİN VE KÖYLÜLERİN BİRLİĞİ
DİRENİYORUZ!
kurtulmak yok tekbaşına yumruktan ve zincirden ya hepberaber ya hiçbirimiz

Türkiye-Irak petrol boru hattı inşaatında çalışan işçiler, sosyal haklarından yoksun bir şekilde çalışmaktaydılar. Tatil günlerindeki çalışma kanunsuz olarak işçinin isteğine bırakılmamış, çalışmayan işçiler (tatilde) derhal işten çıkarılmışlar, çalışma saatleri devamlı olarak 16-17 saat olarak uygulanmış ve fazla mesaileri hiçbir zaman ödenmemiştir. Bu tür kanunsuzluklar süregelmiştir.

15 Eylül 1975 günü Alman işverenin hiçbir neden göstermeksizin 54 işçiyi işten atması bardağı taşıran damla oldu; açıkça İş Kanunu'nun çiğnenmesi olan bu toplu çıkarmaya karşı, işçiler direnişe geçtiler ve 3 günlük direniş sonunda işveren bu işçileri geri almak zorunda kaldı. Ve bir protokolle, bir sendika toplu sözleşme yetkisi alana dek işten çıkarılmama garantisi alındı.

Artık, işverenin elinde bir tek koz kalmıştı: Bir sarı sendika ile anlaşarak işçileri tuzağa düşürmek; bu çabalar, Çalışma Bakanlığı'nın da yardımıyla işçilerin istedikleri "BAYSEN-İŞ" Sendikasına toplu sözleşme hakkı verilmemesiyle sonuçlandı. Bunun üzerine direnişe geçen işçiler, karşılarında "devlet"i polisi, jandarmasıyla buldular. İşçi liderleri tutuklandı, haklarında çeşitli davalar açıldı.

Öte yandan, işçilerin bu direnişinin tahakkümleri altında tuttukları yoksul köylülere örnek olacağından korkan toprak ağaları yabancı tekelci patronlara işbirliği teklif ettiler. Böylece işçiler karşılarında emperyalist tekeller-işbirlikçi sermaye-toprak ağaları üçlüsünü buldular.

Ama bu baskıların hiçbirisi işçilerin direnişlerini kıramadı, aksine onları biledi, köylülerle kaynaştırdı.

Direnişin başlangıcında işçi temsilcilerini muhatap bile kabul etmeyen işveren, işçilerin kararlı direnişi karşısında, elindeki bütün kozlarını yitirince, şirketin yönetim kurulunu işçilerin ayağına getirmek zorunda kaldı . İşçilerin kararlı direnişi, haklarını alana dek sürecektir.

YAŞASIN İŞÇİLERİN VE KÖYLÜLERİN BİRLİĞİ!

****